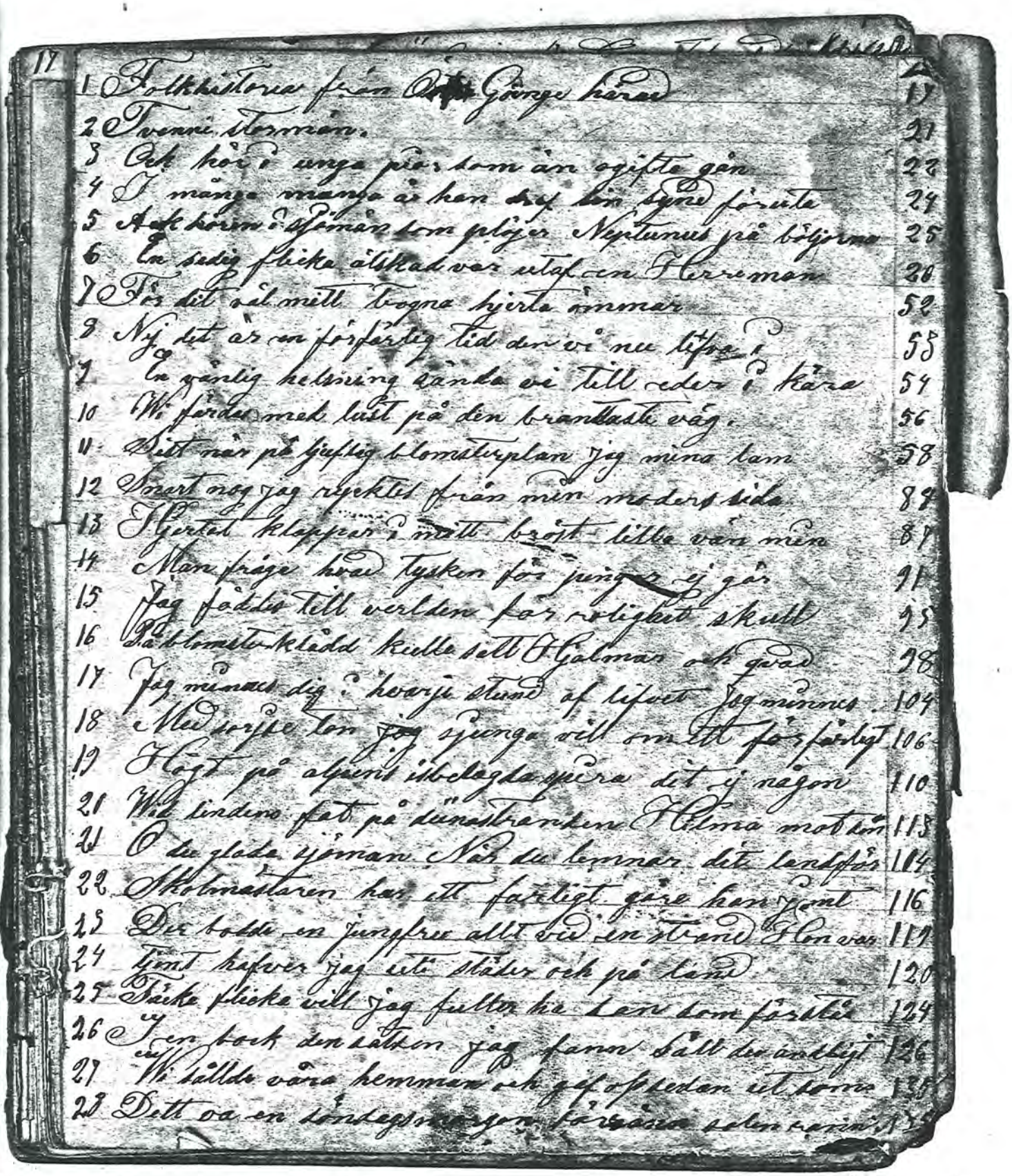

17

1	Folkhistoria från Östra Göinge härad	17
2	Tvenne stormän.	21
3	Och hör i unga pior som än ogifta gån	22
4	I många manga år han dref sin synd förute	24
5	Ack hören i sjömän som plöjer Neptunus på böljorna	25
6	En sedig flicka älskad var utaf en Herreman	28
7	För dit väl mitt trogna hjerta ömmar	52
8	Nej det är en förfärlig tid den vi nu lifva i	53
9	En vänlig helsning sända vi till eder i kära	54
10	Wi färdas med lust på den branttaste väg.	56
11	Sitt när på ljuflig blomsterplan jag mina lam	58
12	Snart nog jag rycktes från min moders sida	84
13	I Gertat klappar i mitt bröst lilla vän min	87
14	Man fråga hvad tysken för pinger ej gör	91
15	Jag föddes till verlden för roligheit skull	95
16	På blomsterklädd kulle satt Hjalmar och qvad	98
17	Jag minnes dig i hvarje stund af lifvet jag minnes	104
18	Med sorjse ton jag sjunga vill om ett förfärligt	106
19	Högt på alpens isbelagda spira dit ej någon	110
20	Wid lindens fat på dünastranden Hilma mot sin	113
21	O du glada sjöman När du lemnar dit landför	114
22	Skolmästaren har ett farligt göre han jemt	116
23	Der bodde en jungfru allt vid en strand Hon var	119
24	Tjent hafver jag uti städer och på land	120
25	Täcke flicka vill jag fuller ha san som förstår	124
26	I en bock den sätten jag fann sätt du andligt	126
27	Wi sällde våra hemman och gaf oss sedan ut som	135
28	Dett va en söndagsmorgon förrän solen rann	135

1.

17

1	Folkhistoria från Östr Göinge härad	17
2	Tvenne stormän.	21
3	Och hör i unga piar som än ogifta gån	22
4	I många manga år han dref sin synd föruta	24
5	Ack hören i sjömän som plöjer Neptunus på böljorna	25
6	En sedig flicka älskad var utaf en Herreman	26
7	För dit väl mitt trogna hjerta ömmar	52
8	Nej det är en förfärlig tid den vi nu lifva i	53
9	En vänlig helsning sända vi till eder i kära	54
10	Wi färdas med lust på den branttaste väg.	56
11	Sist när på ljuflig blomsterplan jag mina lam	58
12	Snart nog jag rycktes från min moders sida	84
13	I Gjertat klappar i mitt bröst lilla vän min	87
14	Man fråga hvad tysken för pinger ej gör	91
15	Jag föddes till verlden för roligheit skull	95
16	På blomsterklädd kulle satt Hjalmar och qvad	98
17	Jag minnes dig i hvarje stund af lifvet jag minnes.	104
18	Med sorjse ton jag sjunga vill om ett förfärligt	106
19	Högt på alpens isbelagda spira dit ej någon	110
20	Wid lindens fat på dünastranden Hilma mot sön	113
21	O du glada sjöman. När du lemnar dit landför	114
22	Skolmästaren har ett farligt göre han jemt	116
23	Der bodde en jungfru allt vid en strand Hon var	119
24	Tjent hafver jag uti städer och på land	120
25	Täcke flicka vill jag fuller ha san som förstår	124
26	I en bock den sätten jag fann sätt der andligt	126
27	Wi sällde våra hemman och gaf oss sedan ut som	130
28	Dett va en söndagsmorgon förrän solen rann	135

2

29	Men se hvad himlen strålar klar och blå tåk den som	136
30	Att Nu har man höster åter jag tror jag riktigt	138
31	Der stod en fager liljo uti den grona lund hon	139
32	En Herreman så rik och båld hon egde tunnor	140
33	Ett bref jag ville skrifva till dig min lilla vän för	141
34	För flutna äro de glada stunder som vi tillsammans	142
35	O du glada sjöman när du lemnar dit land för att	144
36	En qväll så säll uti kungsträgårn jag satt der möter	145
37	Din jo den som alltid glad vill vara den ja den	146
38	Som vi veto littet var kunde kungen hurtigt rida	147
39	Ja yngling ja yngling jag lemnat har mitt land	150
40	I skogrika lunden vid källan så klar der suto	152
41	Jag gick mig ut en afton att spasera allt uppåden	153
42	Der bodde en Jungfru långt upp i land till henne	154
43	När Mälblom uti krig skulle draga trall	162
44	Det kom en sjöman från fjerran land kom kom	163
45	God morgon raska gossar och glada på en gång	164
46	Jag så väl som andra på hafvet seglat har langt bort	166
47	En stjerneklar afton i rosende lund spatserade jag i	167
48	Det var en tid jag var fast det är nu länge sen så kär	169
49	P Pettersson min Per min man för dyrka Bachus	170
50	På sjöstranden der sprides upp en liljo det var endast	173
51	Du högaste himmel o du fallande jord hvad kostar	174.
52	Uppå en klippa vid insjöns strand der satt en flicka	175
53	Nu skall jag bort att resa långt bort till främman	27
54	Om glädjo vill jag sjunga en liten enkel sång	28
55	Det hände sig en afton em medsommar qväll jag	29
56	Jag är fodd vid gamla Englands kust der den stolta skutan	30
57	Vi resa nu från hemmet en liten korter tid Vi	32

9

Zoologien är läran om djuren.

Åkermannens möda är lyf.

Ära dig själf, så ära dig andra

Ödmjukhet pryder ungdomen.

6.

$2\times2=4$	$2\times3=6$	$2\times4=8$	$2\times5=10$	$2\times6=12$	$2\times7=14$
$2\times8=16$	$2\times9=18$	$2\times10=20$	$3\times3=9$	$3\times4=12$	$3\times5=15$
$3\times6=18$	$3\times7=21$	$3\times8=24$	$3\times9=27$	$3\times10=30$	$4\times4=16$
$4\times5=20$	$4\times6=24$	$4\times7=28$	$4\times8=32$	$4\times9=36$	$4\times10=40$
$5\times5=25$	$5\times6=30$	$5\times7=35$	$5\times8=40$	$5\times9=45$	$5\times10=50$
$6\times6=36$	$6\times7=42$	$6\times8=48$	$6\times9=54$	$6\times10=60$	$7\times7=49$
$7\times8=56$	$7\times9=63$	$7\times10=70$	$8\times8=64$	$8\times9=72$	$8\times10=80$
$9\times9=81$	$9\times10=90$	$10\times10=100$	$10\times100=1000$		

17 Folk hittoria från Ö. Göinge härad uppteknad på [illegible]
bygdemål af Nikolaus

"Jo, da va på den tien när göingannar o slaibona di la o
[illegible] divlade må hvarandra. O så hande da se od ojn slaibo
der nojre i frå kom här opp o skolle [illegible] koba [illegible]
brånne, Han kom då te o köra förbi Anners Tåtsas,
o så hande da se öd doj hade nyss kott ärter, o
så hade dåj stått ud grydan må ärterna te o svalas
lide granne på [illegible] trappstojnen för da va
gromma kallt ude. Denneharne slaibon, ja tyckte ölle
jå vell komma i hu, öd da va [illegible] Laors Nollsson han
hojte, han troade nu på ögen o satte se te o rått å [illegible]
[illegible] bajlglo på dessehärna grydan. Kan vall
veda han undrade horr i öll verlden [illegible] da hängde
i hob öd di kanne koga ärter på trappstojnen,
Men han så ju [illegible] tydled horr da pladrade o
geck på i grydan. Just i da samma kommer Tåd
ud o skolle hanta na. Ä da hanssas gryda dä sporde
Laors Nollsson. "Jo gu ä da så" svarte Tåel i Du skulle
inte ville sälja me den dara grydan, Kestna der hem-
ma skolle ble gla om ja komme hem må dänn gryden
te na, hon som har så ont om branne o kyllna [illegible]
på "Nää" så Tåel som, begreb schäjsen, Ja [illegible] säjl
inte doj för penga" Jo men da ä lia med, Ja ska
gi de [illegible] sejsti dala fö gryden," sa Laors "jaa da får ble
darve, om ja skolle na, för vi har inte så [illegible] ondt om
brånne härte gårds, men så meed ä da säjlga na onne
sjutti dala gör jo inte," Ah ja så ta sjutti dala för
na sinn vi hadde begynt o tala om add" Tåel fick sin

sjutti dala o Laors Nilsson la sin gryda i vagnen o korde
mod hemmet da ~~vasta~~ vassta han konne. När han sin
en gång kom hem på gåren, så hade han inte bara
tid te o vänta te han kom in udan han robte ut
Vestna kan du tro öd ja har ~~kob~~ varit oppe i göinna
härad o hiad me te ~~on~~ ojn histelia bra gryda. Ojn kan
kaga ärter i na ude på trapp ~~[illegible]~~ stojnen om da ä
så kallt så horsapärorna höppa ve ad." "Jöfskelin
hva du ä dogtiger Laors, som kan ~~[illegible]~~ ha ved te o
köba da som ä" ~~[illegible]~~ rielt i men då har du väl inte
~~[illegible]~~ taed ~~[illegible]~~ nöed ~~[illegible]~~ bränne må de hem då för
da behofva vi ju inte nöed." "Nää" Vestna så dum
mer va ja ~~[illegible]~~ inte, så ja brydde me om o ligga o osa må
~~[illegible]~~ brän nu här har du grydan"
Vestna får grydan i fajnen o genast in o lägger ärter
i na o så oste hon kallt ~~[illegible]~~ vann i ~~[illegible]~~ o så ud på
trappstojnen må na. Vestna ställde se nu o skolle
tilla ätte om da inte skolle begynna o ~~[illegible]~~ pladra
i ~~[illegible]~~ snart, men da lå der lia dant, "Ah om ja
går in lide i ojn halar timme ~~[illegible]~~ ella lide så
begyna da väll." Bortom en halar timme kom
Vestna ud o skolle soj men ~~[illegible]~~ lå kan ni
tro på raksingen, då va da frosed i grydan,
Men nå kan ~~[illegible]~~ ge er på od Vestna hon ~~[illegible]~~
ble galen i slarfvanna o skreg o lefde så da va för
galed. Precis i da samma kom Laors ~~[illegible]~~ ja
konne vall tro da din domning," skreg Vestna
od du skolle bära dig i illa öd kör te goenna härad
o köba branne o kommer så inte hem må nöed

19

bränne
nötta
ve dätt
ställa
se åste
skalle
till
skolle
han
han
konst
ojn
Men
~~[illegible]~~
spoor
får
kräg
me
vi
vella
bestäm
onne
~~[illegible]~~
ska
en
opp
se
om

9.

19 brånne, uden en gammal förderfvad gryda som en inte kan ha
nötta å te fira styfver," Laors fle ju lide förskajter
ve sätta hära men löfvade sin Vestna, öd han skolle nock
ställa allt till rätta igen. Dan Dan derpå ga Laors
se åstad mä grydan i vajnen o, hade bestämt för se öd han
skolle ha sina sjutti dala igen, Nar han nu kom opp
till Anners Palsas igen, fick han syn på Pål, o
skolle just te o begynt o dögu öd han för grydan, som
han hade lurad nom så illa på, Men som
han sad der o blia fick han syn på ojt med
konstad kräg, som Pål lojde i ojt rajb Da va
ojn räf, som pål hade vall ude o fåd fatt i en
Men edd tocket djur hade allri Laors
sojt förr, "Ha å da för edd kräg?
spoor Laors, da ä en fårafärgare," sa pål, "han färga
får röa, o ölt slas dana." ih da va ju ojt besinnatet
kräg da, men jag tror öd Vestna skolle tycka om
me för da, om ja komme hem mä en fårafärgare,
vi som ha sa lajnt te bruget, Ho med skolle du
vella ha för den därne," sporde Laors. "Jåa da ä
bestämt öd inte säjder ja honom
onne honnra dala inte," så Pål. han blar vall för
minnre, ja ved," pruttade Laors. "Nää honnra
ska ja ha ella så säjt ja nom inte," Du ä ojnveden som
en snil, to honnra för an då." Nu hufvade dej räfvaluren
opp i vajnen o Laors glömde grydan o hojla bagad o ga
se mot hemmet o da udå allede rackare. Han kom hem
om qvällen sinn da va mört, men han hade inte ti te o vän

te dar udan korde genast bort te fårahusdörarna o släpte
så fårafargaren in te sina ~~får~~ sejs får han hade der, o så
56 ve han täppte dören: "Matro Vestna hon ska ble störifd
i ~~morgon~~ mören, når hon kommer ~~ud~~ hid o får sej
öd ölla fåren å färgade." Pin gjeck han in o la se te o
söfva men han vant inte söfva länger än te klockan
två, förrn han skolle opp o sej om sina får Da va
inte ~~rett~~ rejett dar då men da va månaskojnt så ve
han tillade in i fårahuset, også var der nönna som va
lide röa, tyte han, men sömma voro lia hvida, "Aja ännu
har han inte vonnad ud ~~med~~ må öllt," mojnte han
på, "Jo får vänta te da bler dar da har hon nock
gjort ve ~~som~~ dom, o då kan Vestna följa må hid
o sej" När da nu ble dar igen så skolle da Laors o
Vestna ud o sej om sina får. Då ve di loo opp dörren
o skolle sej, då va der inte ojt enda lefvanes får igen
å hojla skocken. O te på öll förargelse så sprack räfven
må så mätter va han bleen, O så fingo di inte nöen
nötta å skinnet iheller, men frå sen dan toor inte
Laors gå se upp te goennanna flor gånga o fråte ojn Vestna
hva hon tyte om da, öd Laors hade bored se så illa öd så
sa hon. "Aja en kan inte ~~[illegible]~~ begära på mor än troj
mark ~~[illegible]~~ tajt å ojn trojbock Nickolaus

21

Om en
beratta
qvick
var
En gån
flere
voro
län, g
alltid
grefv
och de
ådaga
som
ar s
infö
Kris
jaså,
af
rolek
och
Hat
Dan
kyr

11.

I Tvenne stormän

Om en gammal nu afliden danneman, Lars Klemedsson, berattar Y. A: Begafvad med ett tillvennande utsende, qvick och snarfyndig dertill ägare af hela V, socken, var han i veda orter en välkänd man och aktad man. Engång vid ett remontmöte å Herrevaldskloster, der flere framstående personer fran båda de skanska lanen voro tillstädes, var afven landshofdingen i Kristianstadslän, grefve Vachtmeister, Lars Klemedsson, som alltid var klädd i sin enkla vadmalsdrägt, vackte grefvens uppmarksamhet genom det fria sätt och den utmärkta sakkännedom, som denne allmogeman ådagalade, Då fragade grefven gamle Lars: "Hvem är du som talar så mycket i dessa frågor?" "Hvem jag är skall jag nog säga men vem är Herrn sjelf?" infäll den tillfragade "Jo jag är landshofding i Kristianstadslän, kommendor och grefve Wachtmeister gasö, det var mycket det, jag är Lars Klemedsson ägare af V—S socken rusthållare för 5 dragoner rolehållare for 11 soldater har 21 undantags kärringar och 7 gubbar, qvarnstensleverantor till skåne, Halland och Blekinge och ett godt slycke af Danmark dessamot i kommunalnämd, ~~kyrkoråd~~ kyrkoråd och fattigvård, det är ju intet så tillet det

heller

22 Jaså sade grefven det var en annan sak. Efter slutadt
måte vid den fina midagen blefvo dessa bada storheter
särdeles goda venner och var Lars Klemadsson den
som genom sina qvicka infall och angenama sätt
tillvan sig allas vänskap

Visa

1) Ock hör i unga pior som än ogifta gin, Och verlden sitet
känner ~~och likt och~~ och mindre kan förstå skänk aldrig edert
hjerta till någon falsker vän, haldre det för evigt åt
Gud i himmelen

2) Ack när som jag begrunder hur allt för andrat sig då
borjar mina tårar att rinna uppå mig fast glädje star i
blomstring uti vårt unga bröst då flyttar all vår glädje
i dagens kalla höst

3) Jag längtar enligt andra att soka mig en vän den
vannen jag tänkt älska näst gud i himmelen
men för att jag blef trogen blef falshet till
min lön Gud skall dat nog belöna så fort han
hör min bön

4 Den vännen den jag älskade den hafver jag
nu mist nu får jag sitta ensam lik sagelen på
qvist, jag tycker att mitt hjerta vill bresta i
mitt bröst, Fran mig är nu bortflyttad all
gladje och all tröst

5 Låt menuskorna döma (h) och hålla gäck af mig

23 Om d
en fa
och
6) Do
allt
men
är a
bär
7) För a
dig Ja
gif
på
ej f
8) J
Do
att
aldr
9 Om
bor
om
Jag
B

13.

25 Om dem så lättet roga så låt dem roga sig jag är
en fattig flicka som ensam lefver här ja ensam
och ~~[illegible]~~ farskulen af ~~[illegible]~~ den mig hållar kär
6) De dagar är väl komna då du får ångra dig för
allt hvad du har gort illa och orätt emot mig
men Herren skall väl straffa den som otrogen
är och den en sådan fallskhet uti sitt hjerta
bär

7) För allt det jag fått lida för det jag älskat
dig ja här fins ingen ~~[illegible]~~ menska som kan
gifva tröst åt mig så är att söka blomman
på torra ~~blomstergren~~ blomsterträd för der som
ej fins kärlek der följer falskhet med

8) Ja sök dig då en annan den bättre är än jag
Den du kan trogit följa i alla dina dar men
ett jag dig om beder om du vill ly da mer gör
aldrig mer så illa som du har gort mot mig

9) Om morgonen när solen går upp på himmelen då
borjar jag att tänka på dig min falska vän
om aftonen när foglarne begifva sig till ro då önskar
jag mig döder och grafven till mitt bo

Sjung eller fin vissan är min N.M.

24 En sorglig visa om den greuflige fyradubbolte mördren

1 I många manga år han dref sin syne förutan
straf men Herrans hand den presten grep
och hämden honom traf, Dock först han fyra
meniskor vid gift af daga tog, Nu fäller honom
lagens öre som han så svårt bedrog.

2 Wart är ju vagen då han går kring lånd
i fåradrägt, hvar som i prestekläder står
har öfver månge magt, se presten uti
Sillboeal han var så grym och öne,
I Herrans hus han lifvet stal af folk för
pengar blott.

3 En gammal kopman gaf han vin så strack han
dode, Och tiotusenddalers skin han vann der vid
igen En fattig gumma och blef död, när nattvarden
hon ~~[illegible]~~ fick men hennes son höll ut det stöd
och fri för döden gick.

4 I Dalarne han engång var för tjugo sju årstid
der han en man berofvat har hans lif förr han
drog hit En gubbe ~~han och mördade~~ och han
mördade ock ve, hans syne är svår nu får han
dödens åsyn se i helvedselden qvar.

5 I ~~synnerlig~~ synnerlikhet grum han var emot
de fattige dem han ej lifvet lemnat har dock
o Gud kan ~~[illegible]~~ allsing se H:r Lindback är

25 prest
Och
6 Wa
svår
hjerta
blo
Lin
svik

1 Ack
bölja
när
2 I
resa
knaga
3 fr
arton
oss f
4 fr
Eng
Ema
5 D
tidet
så m
6 W

25 prestens namn En skamflack för sin stånd
Och sixtitvå år det är han han ej benådas kan
6 Wär Gud tillgifver varge dåd än den är mycket
svårt Och ~~syd.~~ syndaren kan vanta nåd Då
hjertat ej är hart mot himlen ropar deras
blod, som presten gort till lik Gud lemnar
Lindbäck mild och god, Ursäckt för all hans
svik.

Sjömans = Sång

1 Ack hörer sjömän som plöjer, Neptunus på ~~bölj~~
böljorna blå; Hur mycket ondt nu må lida
när mannen till vila kan gå
2 I vet ju hvad hofvet kan brusa när böljorna
resa sig opp; när stormen begyner att susa Dett
knaga i marsegel och topp
3 från marstrand vi lyckligt utsegla, Den
artonde Mars uti fjol; Med god vind det icke
oss fela War alla förnöjda ombord
4 från Marstrand vi lyckligt utsegla med det
Engelsk Ostindiska skepp; Hvars namn
Emanuel blef kallat Den gan det af stapelen gick
5 Det skall nu med vishet befinna att vi hafver
lidet stor nöd; Det går mig aldrig ur minnet
så mången stolt sjöman är död
6 Men straxt andra dagen derefter blef allvår

glädje förspilld :: Ty stormen tog till utaf
krafter Der skede ett jemmerligt spel
7 Wi stotte då hårt mot en krippa med sådan
~~förskräckelig~~ förskräckelig mackt :: Att
skeppet i två stycken brister Och alting
blef uppfuld med vann
8 En del språng förtvifladt i hafvet de ämna
att simma tillland :: En del blef i skeppet begrafna
Ty alltän blef uppfyllt med vann
9 Ja branvinspipor och ankare, Och brödet i
stora parti :: Ja stolta Matrosor må vandra
på sjön i ömkeligtvis
10 Härmed må jag ända men visa och icke mer
klaga men nåd :: Långt heldre jag Herren
vill prisa som frälsat mig från en bråddöd
11 Nu har jag öfverstådt men våda nu är jag
förnöjder igen :: Jag tacka vill min Gud för
hans nåd. till sjön min åtrå står än

Herremannen och bondflickan

1 En sedig flicka älskad var utaf en herreman,
Och sen han lurat många dar han henne ensam
fann han sprang af hasten ropade "kom! jag en
kyss vill ha!" hon blef förskräckt och svarade "ja!
hjertans tjerna ja :: Han sade barn, jag älskar
dig, och starck min kärlek är, Och allt du
vänta kan af mig, om blott du
tacksam är. Jag gör dig rik jag gör dig döll, jag

gör dig
blott
3 Dett
är, o
se oss
mig
går
4 Och
kaster
endast
Och
1 Nu sk
land
Farv
afsk
2 Jag
skall
räck
Jag
3
mig
nu f
tår
4 Jag
flic
har
önsk

2 gör dig fin och grann, Och fodras mer så säg mig
blott allt jag dig gifva kan."

3 Dett går ej en hon ger till svar, Min bror i nejden
är, och allt han säger for min far om han får
se oss här, han hela dan vid plogen gått och ockt på
mig han ger: – Om nu ~~blott upp för kullen går~~
går upp för kullen blott ni honom genast ser."

4 Och Junkern upp på kullen gick, och flickan
yr och vig, på hästen i ett ögonblick, behändigt
kaster sig: "Farväl, hans nåd den skymf jag led jag
ensast hemnat har," så ropte hon och hemåt red
Och han stod skamflat qvar.

Nu skall jag bort att resa

1 Nu skall jag bort att resa, Långt bort till främmande
land nu får jag afsked taga, Och räcka er min hand,
Farväl nu minna som nenat mig så väl, nu får jag
afsked taga och bjuda er farväl.

2 Jag är en fattig gosse blott att och tjuga år som nu
skall ut att vandra uti all verld så svår der ingen
räcker handen Och säger kom till mig och ensam får
jag vandra den törnbeströdda stig.

3 Jag haft en huldar fader ~~som haft~~ han hållit om
mig vård nu är han redan döder och lagder uppå bår:
nu får jag ~~ensam~~ stå vid grafven och fälla sorgens
tår och ensam får jag vandra liksom ett villat får.

4 Jag älskat har en flicka uti min ungdoms lif den
flickan var ej trogen hon har ju bortglömt mig hon
har från mig bortröfvat all glädje och all fröjd jag ~~[illegible]~~
önskar ~~mig~~ att jag vore i grafven nedergömd.

5 Wi knöto vänskapsbanden vi knöt sem ganska hårt
vi lofvade hvarandra att aldrig skiljas åt men just
som det var ~~[illegible]~~ knutit så lostet det igen och jag blef
då bedrag utaf min lilla vän.
6 Den flickan var som liljan uti sin fägring skön
hon blommade så härligt för mina ögon blå men i sin
bästa fägring så faller bladen af och jag kan inte finna
en sådan älskling mer.
7 Jag var så full af oro som lejar i grön ~~[illegible]~~ hamn som
drifves utaf vinden allt bort i fjeran strand ser inte
finne vila uppå dess vilda haf och ständigt får jag ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ qvida till dess jag läggs i graf.

Positifvspelarens visa

1 Om glädje vill jag sjunga en liten enkel sång, Ty eljest
kanske blifver mig tiden allt för lång. Jag kanner inga
nycker, Ej någon ting mig trycker, Jag lider intet tvång ::
2 Ej någon mig befaller, jag egenherre är, Jag sjunger
blott och trallar, Jag glad och lustig är Och spelar
blott för slanten Den underbara panten För den
Jag tacksam är ::
3 För pengar får man maten, Och det är vackert så, Och
kommer man till staden Man får en sup också, Ty
der fins glas och ~~flickor~~ brickor Och dertill vackra
flickor, Hvad önskas mera då ::
4 Hvar morgon när jag vaknar jag får en liten gök, Blott
man ej pannan saknar på hällen i sitt kok: Sen
rökar jag min pipa, Briljant liksom de rika,
Förutan något stök ::

24 5 Det hjertat icke pinar, Att jag ej får kalas, jag får
ej dricka viner, Utur förgyllda glas Ty Lazarus får
~~tukan~~ lanken, Men skarfven står i banken
för positivets bas :;:

6 Wist får man stundom höra: Det är ett uselt lif,
Att gå omkring i ~~byden~~ bygden och spela positiv:
Men den som klandra ~~[illegible]~~ smaken, Den ger man
tusan haken, Han har ej muntert [illegible] :;:

7 Men ni som äro glada får er jag spela må Och om
ni så behagar så kan jag äfven spå Och låta
eder höra Huru många ni skall gåra om ni vill
tro derpå ::

8 Ni har väl nogra pengar Blott öre tjugofem
Kom hit sma raska drängar så skall ni få en vän
Jag skall min sjöl ej ljuga, Ty jag är af de sluga
Förståndets vise män :;:

7 Tolf öre visan gäller Och den i köpa må Så väl
som karameller, Ty de så snart för gå Men
visan oss kan lifva Och gamla qvol fördrifva
Med sina toner små :;:

11 Men nu jag måste sluta Ty tiden den är kort
Jag sagta på min luta Och snart jag eder bort
Till annan by jag minnes Att der små flickor
finnes, Som vill bli spådda ock :;:

Näktargalens visa

1 Det hände sig en afton en midsommarqväll Jag
spetserade med lilla mamsäll Och foglarna de qvittra

de så härligt ut lunden i den tysta och stilla aftonstunden.

2/ Och nägtargalen spelade så härligt uppå qvist Med en darrande stämma och en sång Han spelade blott en stämma, men maka har jag mist Och det var sorgen i lilla fogelns bröst

3/ Så stod jag der och lyssnade på lilla fogelns sång Tills att tårar uppå mina kinder rann Hur svårt det är att lefva jag finner af mig sjelf Att vara ensam och hafva ingen vän

4/ Det var en gång i verlden en flicka som var grann Med ett fagert utsinde så skönt Hennes kinder de vä röda hennes ögon de vä blå De vä blå liksom duvans de små

5/ Hvar afton jag nedlägger mig, så tänker jag så här Om jag hade den flicken hos mig här Då skulle jag ej sörga för någon vän åt mig Då var hon min ja då vilar hon hos mig

6.) Om någon lust att veta hvem visan diktat har Så har det en yngling och en far I Smaland har han hemma i Småland är han känd för sitt lunna och redliga namn

O, Susanna!

"Jag är född vid gamla Englands kust Der den slotta skutan går", Och den slotta sjöman var min lust. Från jag blott var sjutton år. Men första gången han gick ombord. Kyste han mig om och huld Och han sade vänligt dessa ord Du är allt mitt hjertas guld. O Susanna! gråt icke för din vän, Men blif mig alltid städse trogen Tills jag kommer hem igen"

2) På din långa resan drog han bort. Jag satt ensam, ~~med min~~ o min skatt! Och nar vadret det var rekligt ~~hård~~ hårdt Låg jag ~~vaken~~ vaken mången natt Men när tåren bittert flöt på kinden ~~Låg jag vaken mången~~ Kom min sjöman hem i hamn, Och så sjöng jag med nöjsomt sinne Då han tryckte mig i famn "O, Susanna! gråt icke för din vän; Jag gungat har uppå boljan blå Och här har du mig igen"

3) Och så talte vi så månget ord Vi förglömde storm och blåst Men en dag han så; "min tös jag tror ~~[illegible]~~ Vi behöfva snart en prest, Jag får tä en tur på två års tid Men är lyckan med din vän Kommer jag med rikdom åter hit, Och vi gå till presten hän "O, Susanna! gråt ~~icke för~~ dock ej för mig; Jag går till Kalifornien Och gräfvar guld till dig"

4) I ett litet hus vid kusten bor Vi som lyckligt äkta par Han kom hem igen han höll sitt ord; Fyra raska barn vi har, Han går icke mer på resor, ~~ej~~ nej Men när stormen rasar ~~vild~~ vild: Han till ~~[illegible]~~ barmen älskligt trycker mig Och så säger han så ~~mild~~ mild: "O Susanna ~~gråt~~ mitt allt, min fröjd och lust Der fins ej en man så glad som jag På hela Englands kust"

Vi resa nu från hemmet en liten korter tid Vi tycka
dit blir roligt att ofvas få till strid Der få vi somman-
traffa som bröder med hvarann Då ta vi glas i handen
och sjunger visan an. :;

2) God dag, i svenske bröder som mod i brostet har
Nu alla raska gossar, friskt mod i en och hvar
Ty friska blodet svallar i våra ådror än Och kärleks-
lågan brinner för våra svenska hem. :;

3 Nu få vi träffas bröder som ha ett hurtigt mod, Som
svurit Sveriges fana som våga lif och blod, Och krafterna
ej spara så länge vi förmå, Kom bröder räck mig handen
Som inöfvas skall i år. :;

4 Ja fanan ha vi svorit det gjorde vi i fjol.
Vårt unga lif vi våga för denna fostergörd
Vi ska ej bli den sämsta bevaringen i år.
Wi skola nog försöka att sig er blifvar vår. :;

5 en dag i Maj månad marschera vi åstad, Da kom vi
fram till heden der fick vi stanna qvar. För att få
byta kläder det vet väl hvar och en, Att der få ta
gevärt och sedan packningen. :;

6 Der få vi och iklädas den granna uniform, som ett femton
dager skall bli vår fasta borg Och sedan med vår packning
den tunga, gå åstad, Med raska steg marschera på slätten
hvarje dag. :;

7 När vi på morgon vacknar då börjar trumman gå Då få
vi upp och borsta och tvätta oss också, Och sedan få vi
kaffe som smackar ganska väl Och sin en bön vi sända
till fadern för vår hår. :;

8 Vi få nu här marschera på slätten hela dän, I
flankmarsch och sleetopp, ja det som går så bra, Och gå
på skyttelenien emot vår fiende Och sysla sig på backen
och falla sen på knä, :;

9/ Vår fosterland vi älska och det försvara må Och stride för vår frihet och konung likaså. Ty den skall se sig före om den skall komma fram Som vill trånga vara leder, det säger jag för sann. :/:

10 Vi borde väl omnämna de stackars kronovrack, Som hemma gå och sneda i alla sina dar. Det borde också vara en plickt Ja uppå dem Att aldrig sig få gifta ej heler få en vän. :/:

11 Ja hör ni unga flickor som höror denna sång. Gift aldrig er med nagon som hafver kronolvång Det ett väl bättre vara agift i alla dar, An att till karl få taga ett stackars kronovrack. :/:

12 Ja hör ni kockar alla som gå med smutsig rock Ni duga ej till annat än sota eder blott I hemmet vill ni sitta vid spiseln hela dän Med mamma uti sällskap med kaffehurran glad. :/:

13 Men hör ni stackars flickor som går och ser på oss Tron ej att vi vill giftas, men gäre sällskap blott Med eder uti lunden, ja det en liten stund Der kan ni få två snantar men blott för nöjets skull. :/:

14 Nu få vi hjertligt tacka vårt käraste befäl Ifrån den aldra lägsta intill vår kompanichef, Som har lärt oss exedera, ja med ett hurtigt mod Att blott för kung och landet få våga lif och blod. :/:

15 En vers jag och vill sjunga om lilla vannen vår Som hemma går och gråter, som ni det väl förstår Men snälla flickor gråt ej vi komma snart igen Och ha uppriktigt hjerta med kärlek till vår vän. :/:

16 Nu skall vi sluta mötet med dessa femton dar Om vi vill ej så gerna vi få ej stanna qvar Nu fa vi resa hemåt, hem till vå hulda vän Och torka af de tårar

som ronn från ogonen;;

17 Om någon ~~vont~~ önskar veta hvem visan dektat har
Jag är en raskas gossa beväring är och jag Jag har nog
länge väntat att träffa få min vän Farväl i muntra
bröder, farväl till edra hem, ;;

En ny och nöjsam kärleksvisa.

1 Kom hit go vänner få ni se och ~~[illegible]~~ mycket nyttigt höra
Låg bort bekymmer. låt oss le Vi vill oss glada göra;
Musik och kärlek, flickor, Vin skall ständigt med
oss följa All sorg och motgång dra för hin Allt
ondt i vin vi dolja trall-trall-lalala

2 Först utaf allt du söka bör En glad och trogen flicka
Ty till din sällhet det ju hör, Dernäst du vin bör dricka
Sen är musik och sång dertill Det liufvaste på jorden,
Och ingen än det klandra vill Af ynglingar i norden ==

3 Och for att detta vinnas må Jag vill ett knep er lära
Att för en yngling flickor få Är lätt ja på min ära
Men vin när kossan sagt farväl Är ej så lätt att finna
Jo gå då till en vandig sjöl Der du kredit kan Vinna ---

4 Sen å vi glada hahaha Kom låt oss muntra vår Med vin
och kärlek nu vi ska Vår hela lif förklara Ja kreditor
bjornar få Med davids höns raskt åka ineunder
isen må de gå Tyst vi få fritt nu språka ----

5) Ja hela verlden är ett haf Krumbugter gör vi alla
En flickas sang skall bli vår min graf Ja der skall
seglen falla Der är den säkra sälla hamn Der
skutan trygt kan ligga På hennes arm vid hennes
barm Pardon kan man der ligga ------

6 Blif sedan man gör hvad man kan Och flickan
godt omhulda Hon blir min fru hvad gjorde
du Min kära vän urskulda Jag sättar bo får häst
och ko Och möblemång med mera Får eget hus

går jemt på rus Hvar yngling det proberar. - - - - -
7 Jag målet sedan hunnit har Mitt ankar kastat blifvit
Och detta allt han pröfvat har som dessa rader skrifvit
Jag lefver nöje står upp med fröje kom bröder låt oss
sjunga Drick nu mig till sag om du vill Som jag
i bruddstol bruddfärd gunga - - - - - - - - - -
8 Farväl go vänner låt oss gå Ert hjertas svar skall
blifva Och hoppas jag att ni nu ser min tack vill
jag er gifva For allt ni gör jag ~~[illegible]~~ bör säga bör
Stor tack jag må framälla I ditt och datt i hvitt
och svart ni bör min helsning gifva - - - - - -

Bekrytts visa

1 Jag gick mig ut en afton stund spatserade spatserade
med fästmön så god der mötte mig min afverste
och löjtnant Han tilltalade mig dessa öre trall trall
trallalalalala
2 Hvad går du här moverar dig på gatorna vet hut
din sakramenskade fåhund Ja jag skall låta såta
dig i vaktomen och låta arestera dig på stund
3 Så satte de sig neder uti vaktomen der de kunglige
patrullerna de går med utdragna sablar utur
skidarne och jag måste följa dem med
4 Men ~~[illegible]~~ du nu kraftar nog att tåla de rysliga hiskliga
straff du fått nog fann här jag krafter till att tåla
de ty jag genom graderna har gått. - - - -
5 Men bror min som var hogre uti graderna han blef
kommenderad till att slå hans hjerta utaf tårar
måste bristande när som han mande tänka der uppå
6 Sen satte jag mig neder till att skrifvande att skrif
vande till fästmön så god till fästmön med
rosenröda kinderne han bleknade och faller ned till
jord. - - - - - - - - - -

Gdd En ny beväringsvisa för år 1884 för första klass

1 God dag i raska gossar som uppå heden går Vi äro för
första gång inkallade i år att lära fara vapen för konung
och för land Att lära oss försvara vårt kara fosterland

2 Från hemmet vi marschera så glada uti håg ty i vart
unga sinne en tappar anda låg Till heden snart
vi kommar att ställas upp till slut Då fick vi våra
kläder och sag så raska ut.

3 Och stolte vi marscherade för tjundbyheds befäl Och stolte
vi exerade för ty det går så väl Så lifligt som vi hafva
i denna raska trupp För krigare vi äro till både sjel
och kropp

4 En dag uti maj månad marschera vi åstad Då kom
vi fram till heden en vacker sommardag få för att
lära kriga om ofred mer vi får Så att vi ej blir
de samste när som det gäller på

5 Snart kan de tider komma då stridens fackla
tänds Och vi ej mer får stanna mon vår svenska gräns
Om ovän oss så mana med modets hjelte mod För.
Sverige vill vi våga vårt unga lif och blod

6 När vi far lärt exera och tackten håller rätt Då få
vi åter ikläda oss vår gamla drägt Och sedan får
vi alla marschera hem igen Att traffa få vår flicka
och älskade vän

7 Har fins manga flickar på heden här i år Som
jemt på karlar kika om de ej någon får Men
vi å raska gossar som mod i bröstet har Och derför
allt förgäfves för vi vill ej dem ha

8 När nu vi sjungit vesan fran början och till
slut Så går vi upp till krögaren Ja för att få en
sup Ty strupen får man läska så att man trifvas
kan för här på heden är så vart för hvarje man

81 9/ En skål vi villja dricka för alla de befäl Som har
oss så inöfvat och bemött oss så väl Hurra för Konung
Oscar Hurra för Sveriges strand Med glädje vill
vi strida Ja för vårt fosterland.

För andra klassens bevaring 1884

1 Goddag ni raska gossar vi träffas åter här att bättre lära
strida om fiend kommer mer Vi ska nog honom
jaga om han vill pröfva på Ty det fins mod i bröstet
hos dessa gossar blå

2 Det är nog mycket trefligt att friden njuta få
Men äro icke rädda om vi i strid skall gå. Vårt unga
blod vi våga för kung och fosterland Derför vi glädt
glädligt fatta geväret i vår hand.

3 Vi äro intet rädda om än vi äro små för vi kon
tukta ryssen ju lika bra ända för det är just den
besten vi ha att frukta för Han förr har gjort
oss illa då han tog finlands ö.

4 Han tångte finland laga men ledig da han blef När
svensken sig fick samla de honom då fördref Sen har
ej ~~ryssen~~ ryssen vågat till svereges lilla vrå Ty
mod et honom fattas emot de gossar ~~[illegible]~~ små.

5 Kom mina vackra gossar vi uppåt slätten gå För
i de röda husen är ~~vackra~~ (våra) flickor små Der tär väl
vara någon som på oss väntat har Och helsa på vår ~~[illegible]~~ (Lotta)
om hon ännu är qvar.

6 Goddag ni glada flickor fins must i flaskan qvar
Kom mina kamrater vi kaffehalfvan tar att vi få
muntert sinne och inte trotna opp Men uppå slätten
vara en liten munter truppe.

7 Befälet skall ni lyda det oss med omsorg lär Så att
vi kunna blifva en duglig krigarhär Med raska steg
marschera och rak i ryggen gå Man skall ej dra
på hasen att sen vi skammas må.

8 Det är blot fjorton dagar att gå i ~~[illegible]~~ skola här
Må vi det rätt uppfatta det oss till nytta är Att

vårt befäl må säga när vi skall fara hän I år ha vi dock
hafvit bästa bevärengen.
9) Men kronovraken alla som hemma gå i ro Nog tro
de äro lyckliga uti sitt lugna bo Men vi ej vilja byta
med nagon utaf dem Bör här fins ingen lidsen ibland
bevärengen.
10 Jag nu min visa slutar och afsked af er tar Och
den må ni väl köpa om ni har pengar qvar Den koster
10 öre är ej att pruta på Och sen med kregarsinne ni
henne sjunga få Den Italienska Flickan

1) På Italiens nejder ser min vagga stått, ack min barndom
hur lycklig den var, der jag egde ett hem vid den stilla flod,
der jag hade både moder och far.
2) Hu jag sträfvade full af frid och fröjd, kring dalar och
blomstrande fött, Sjöng jag min visa så glad och sof nöjd,
mången gång under himmelens tjell.
3 Men den tiden har flytt, mina femton år varit rika
på växlingar nog låt mig se, det är redan det fjerde år,
sen min fader på slagfältet dog.
4) Och min moder hon lades i grafven innan kort Och den
dagen den glömmer jag ej, sa långt ner de buro de sista
bort, och de mullas i grafven igen.
5 Här är skjönt! det är sant, skona vinterliga mö, och skjön
dröjande sommarsols glans O! här ville jag lefva och här
ville jag dö om inte Italien kär fans.
6) Men luckan! ach, säg mig, hvar finnes den, ny den flyr mig
så vilt öfver allt, ty för den som på jorden ej egen en vän
städse lifvet är ödsligt och kallt.

Den Öfvergifna

För litet val mitt trogna hjerta ömmar o! det
slår så vänskapsfullt för dig. Dig ja dig jag aldrig
kan förglömma, Fast jag vet jag är förglömd af dig

Facksamt skall du i ~~minne~~ mitt minne lefva;
Tanken på dig skall en ~~[illegible]~~ njutning bli.
Ja, din ~~[illegible]~~ bild skall för mitt öga sväfva
Så länge lifvet än är qvar hos mig.

3. O! der fins ej glädje mer på jorden! Ack! min
sälhet varade så kort. Säg om lykan blott en
ström är vorden, Och likt strömmar åter flyter bort.

4. Du ~~[illegible]~~ har glömt den aldrig ~~[illegible]~~ dig förglömmer;
Den stilla bor uti sin enslighet. Ja du har glömt
den stilla sig förglömmer. I hyddan hos sin ålderstigna mor

5 Den Onda tiden.

1. Nej det är en förfarlig tid den vi nu lefva i;
I fickan har jag ingen ting och ej en gång logis:
I går jag derfrån jagad blef, ty det var ej betalt,
~~[illegible]~~ I natt jag om på gatan dref, Nej det
är alltförgalt!

2. Min hatt, som förr har varit svart, Den är nu
blifven grå, Min väst den har jag spelat bort
Och skjortan likasa. Min rock den i ruiner är, så
pjalter slår till pjalt, Snart har jag inga kläder
mer; Nej, det är alltförgal't

3 Här står jag utan ~~skjorta~~ skjorta på och med min
gamla hatt; Hvad skall jag få att lefva på Och
husrum för i natt? På marken och i diket gå blir

o! det
aldrig
[illegible]

6. sängen ej betalt; Men liga der i denna, Nej, det är
allt för gal't: :;

4. Förr hade jag en fäste mö; hon hjelpte mig alltid,
När halsen den ~~[illegible]~~ var allt för törr, jag had' jag
ej aptit. Hon var så om, hon var så nätt; Så ~~[illegible]~~
offrad' henne allt. Nu springer hon med en ~~[illegible]~~
kadett: Nej, det är allt förgal't: :;

5. Förr tog jag mig en suprian Så tidt Onkel Tom
man kallad mig den vackre man Hvarthän jag ofta
kom. Nu går jag som ett skuggoskott, Ty ack, allt
blir för kallt, Fran hvars mans hus jag kastas
ut! Nej det är allt för gal't: :;

6. Jag tror jag lifvet af mig tar, jag spår att
det går godt. till dränkning itet mod
jag har, ty vattnet är för vått. Jag tror jag gå
och hänger mig, Men vist jag ner då fallt.
Ack, Hvar skall jag ta rep ifrån? Nej det
är alltförgal't ~~[illegible]~~

6 I från Danska krigsfangar i tyskland till deras
flickor och familjor i Danmark ~~~

1. En vänlig hälsning sända vi till ~~[illegible]~~ Eder, I kära,
som i hemmet sörja tyst. Hvar dag vår tanke
lar till de städer, Der i ~~[illegible]~~ nu minnens oss

på Danmarks kust. O gerna ilte vi från fängslets gömma Till Danmarks kära, blomsterklädda strand, Wi vet att sorgens engel bor der hemma, Men ~~[illegible]~~ Danmark är ju dock vårt fosterland.

2. Se, ensam ~~[illegible]~~ sitta vi här i det fjena, Och ingen vänlig själ oss bringar tröst, Hvar afton skådar vi mot nordens stjerna, Med vemodstankar uti våra bröst; Wi vet, att Danmarks son i kamp må blöda Då vi i träldom suckar tiden hän Mot fienden kan vi nu icke möta och icke kämpa för vår mö och vän.

3. Nu grönskas skogen uti somarsolen, Och böljan blå sig vaggar emot strand. Från voldens sidor doftar nu violen. Men vedergvickar ej den fångne man. Säg, minnas i väl oss, som här i fängsel Med wemod skådar upp mot himlen blå; Och tolkar i wårt danska språk en längsel, Som ingen, ingen af dem här förstå.

4 Nu går vår flicka ensam ut der hemma, Och tänkar sorgsen på sin fångne vän, Som aldrig, aldrig kan sin kära glömma Om än i ~~fängslet~~

58

8 fängslet år skall rinna hän. Och Modren sitt
ålders stöd ~~x~~ nu ~~saka~~ saknar, Och lider nöd —
försörjaren gick bort, Kanhända hon i himmelen
uppwaknar, När vi utlösas från vårt fängsel hårdt.
5. De kära små uträcka sina händer; Säg kommer fader
till oss ~~aldrig~~ mer; Wår hustru radd en suck
till himlen sänder, Månn aldrig jag min
man wäl aterser? Kanske han sjuk och utan
vän må lida, Får ingen wänlig ~~hjel~~ hjep och
skötsel der, Kan icke få vår längsel här att
veta, Men dagligt tänker han dock på oss här.
6. Ja, wänner ~~till~~ de danska bokeskogar Hvem
ilar tanken från den fångne man, Och när
på hårda lägen wi hänsofwa, Då drömma wi oss
i vårt fosterland. ~~När~~ ~~m~~ När kampen slutas,
skall der glädje vara, Wi stred och led för
fosterlandets ära, Tålmodig vill vi bära ödet här.

7 Wi ~~färdas~~ färdas med lust etc.

1. Wi färdas med lust på den brantaste väg Wi
följa vår ~~ledandande~~ ledande stjerna. Som
blånande fjell öfver skogdunkel hög Står

59

wandri
fjella
2. Från
fot
Wi
lyfsn
upp
3.
En
alla
åter
fra
4 Och
skåda
win
f
f
W

59

wandringens åsigt aflägsna! Wårt faltrop bland fjellarna klingar Och foten har vårliga vingar.

2. Från skummande sjö och från fjellbyggets fot, Från lunderna innersta ~~gomt~~ gömslen, Wi höra på vägen ett manande rop Och lyssna till varnande stämmör. Då finne wi uppgången banad Till riket, som tanken har anat.

3. Och skiljas vi åt i det wexlande spår En hvar sin genius fattar. Wi känna dock alla det bindande ord Der samlar oss broderligt åter! Då vila de skatter vi dela i Ljus från det vinkande hela.

4 Och när vi få hvila den längtande sjel, Då skåda vi långt öfver Norden, och utsprid der wingade, skinande fäll till bästa för ~~fädernejorden~~ fädernejorden. Då kommer festliga dagar. Wårt nyår med ~~kranst~~ kransar tillbaka.

Malcom ~~Sink~~ Sinclair

~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~

~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~.

Malcom Sinclair

Sist, när på ljuflig blomsterplan Jag mina
lamm utförde, O satte mig, som jag var van,
Der jag bäst lärkan hörde; Så kom till mig en
gammal man, Bepryd med silfver håren, Han
såg mig ganska gunstigt an, Och helsade: ~~God~~
God våren!

2 Hör sade han, kom, Celadon! Följ med mig
litet stycke; Lägg från dig dina lappriesdom: du
skall få höra mycket. Jag steg straxt upp,
lad' flöjten bort, Tog gubben uti handen, Och
kommo vi strax, innan kort, Till obekanta landen.

3 Ett fasligt berg ~~mitt~~ midt för oss var, Det jag
rätt häpna före; Men gubben ~~sade~~ sade Ah, var karl!
Wi så ej hisna böre; Säg! Wet du ej, att veklighet
har aldrig vunnit ära, Men deremot man hastighet
Ses alltid ~~kransar~~ kransar bära.

4 Häraf så blef jag fuller styrkt, men åter' gen
förskräckter, När ~~[illegible]~~ gubbens hand ~~[illegible]~~ med rostig
dyrk At bergets port blef sträckter: Jag ville
rymt tillbaka; men Han fattad' mig i armen,

19 ~~på Danmarks kust. O jerna ätte vi på från~~ 14
~~fängstet~~ Och sade: Har du då, min vän, Ej
hjerta ute barmen?
5 Jag måtte ropa eller be, Dethalp dock intet dera;
Jag skulle in, vi fingo se I berget gubbar
flera, Dem jag dock alla trode väl, Emedan som
jag viste, Att de en Svensk uprigtig sjel I
~~Hon~~ skrykne lemmar hyste.
6 Wi gingo dessa snart förbi, I måra skumma salar,
Men fingo derpå genast se Tackt liljeklädda dalar,
Och lundar af cypresseträd, Samt sederprydde
höjdar; Wi togos mot af en allé, Som var af
tinder böjder.
7 En äkta sol med silfversken, Och perlestrålar höga,
I klara hvassen derpå se'n Begynte sig att löga:
Hon klädde präktigt guldmoär Uppå agatebergen,
Och gjorde himlen klar och skär I, höga saphirs=
8 Beredde fogelsvärmen nu med gäll=ljudd färgen
silfvertunga, för denna gyllne purpurbrud
Begynte till att sjunga: Kristallekällan, som
utför Demanteklippan kullra, Hon vid sin
klara uppgångs dörr Med perleböljör pulra.
9 Inunder hvart ett skuggrikt trä Gråhårige sig

12 doljde, Dem nöjet satt uppå sitt knä Och med sin
mantel höljde, Och gaf dem nektar utur gull
Och dem i kärlek kyfste; Med ett ord sagdt
den ort var full Af allt hvad adelt lyste.
10. Ach! sad' jag, täckte gubbe! hvad En sällhet
du mig ämnat? Jag är så hjertans nöjd och glad,
Att jag min får har lemnat; Säg, får jag icke
här med dig Bakom en buske fefva, Och uti
himmelkt nöje mig insvepa och inwefva?
11. Men han mig svarad': käre, håll! Den
här skall bo och bygga, Han måste först på
verldens ball slå odygden till, rygga: Ty
utaf alla du här ser, Är ingen, som
ej kämpat, Den ene mindre, andre mer
Och henne förolämpat.
12 Härwid jag pustad' ängsligt till, Men fick
ej tid att tala; Ty sinnet föll mig i
en grill, Och alltför ljuflig dvala; emot
oss kom en täcker park, Ett floras
mästerstycke, Der Gudarne af frusen mark
Ha' gjort ett sommarsmycke.
13 Der stodo lagrar i gevär, Och skyldrade för solen,

61 Där under växte röda bär, Som prydde grona jorden
Där stod en vattenkonst och grät, så klara vattnet
flödde; Så var sad' Gubben hennes seded, Sen Carl
den tolfte dödde

14 Och är det fåfängt bjuda till Beskrifva denna
prydnad; Med tysthet jag här hällre vill
Bevisa Himlen lydnad: Dock kan jag ej för-
tiga hvad oss sin för nåde hände, Då jag min
ögon nöjd och glad Åt höga slottet vände

15 For nämde slottets kopparport En hop stålklädde
svenner Nedkomne ifrån Balders ort, Helt
trogne Martins vänner, Med dragne pampar
stodo vack Att ingen skulle klifva På slottets
sammets klädda prackt, Ell' blanka silfverskifva

16 Men tänk! så bistre, som de här, Med bleka
ansigt' stodo, Och hotade med blankt gevär!
Så tog de dock till godo, Att gamla gubben
ledde mig I deras förmak dyra Der ett
ungt lejon road sig, ett krossadt klot
att styra.

17 Jag häpnad' nu långt mer än förr Men
skräcktes ännu mera När gubben lätte på en
dörr af klara silfret skära: Ihn för densamma
var en sal. En sal för alla salar; derinne
luften var ~~[illegible]~~ helt sval, Och ~~[illegible]~~

ljuset som i dalar.

18 Kringom ett pracktigt sifverhorn, tolf svenska Carlar suto, som tatte intet många ore, Men kunga miner guto; De åtta sågo gamla ut, de fyra intet späde; De förre, som de dock förut från verlden gjort afträde.

19 Den ~~[illegible]~~ nionde i denna rad tycktes ha ett hastigt sinne Den tionde sågs djerf och glad, Med mod i bröstet inne; Den elfte var en täcker karl, han satt och räkna pengar och ditte ut, liksom en far till sinna barn och dränga.

20 Den tolfte var en Zirlig, lång och väl uppväxster hjelte Den man kunde se' ~~[illegible]~~ ej ~~[illegible]~~ enda gång Sitt karlahjerta fällte Hans ögon voro oförskräckt lik som på unga ~~[illegible]~~ ornar; Hans styfve näfvar knutes käck~~t~~ som ramar uppå björnar

21 Hans korta hår, som kämdes opp afbildade en krona, som var åt en så dugtig ~~karl~~ kropp en Zirlig hufvudbona; Hans armar benvar full af merj Hans skulldrar utaf styrka, Han länder voro liksom berg och marmor i vår kyrka.

22 Han satt uti en svensker rock, af blått passabelt~~[illegible]~~ kläde, han hade Elghudskyller ack

63 Som aldrig låg i träde, Och händskar utaf ~~som~~
samma slag som långt på armen räckte;
tror knappt manschetten satt i lag, Den styfve
kragen täckte.

23 Ett tjock gehäng tre fingra bredt, var
spändt på blåa rocken; En gruflig pamp, den
mången sett nedsabla hela flocken satt
dragen till en tredjedel, I detta gula bälte,
och ville ut, ge den sin del, som trotsat ~~[illegible]~~
denne hjelt.

24 I blanc så stig han upp och gick med sina
stöflar store, som suto uti krigsmans skick
Och föga blanka voro; Han hadde sporrar
uppå dem så stora att de passa Att sådant
folk och karlalem Med sina kringlar
hvassa.

25 Sin ganska stora höga hatt, den gyldne
knappen prydde han på sin krönta hjessa satt
Sin stamma han och lydde hur kämpevackten
skyldrade, Så att gevären stamra man kunde
se han undrade, Ho kom till dörlens kamra

26 ~~[illegible]~~ Strax lättes blanka dören opp,
en svenskar karl framträdde Med skjuten

sargad hjettekropp Dock mener intet rädde; hans ~~ansigte~~ ansigt var med blod beskjöldt beskölјdt nedsabladt, tramppadt, slaget, Och bröstet som hans Hjerta ~~döljdt~~ döljt, Had grofva skott intagit

27 Han hjerta satt i håret klent, Jag ryser det att nömna, men glädes, att ej är försent för hemlen sadant hämna, Han hadde spänd pistol i hand, Liksom han ville skjuta men docens hårt åtsnörda band.

Befalltén för att sluta

28. Han hälsade på svenskt maner, Då Kungen nådigt svara och sad "Wi känna intet er Hvem skulle i väl vara?" Jag är sad han en svans Major Mitt namn är Malcom Smelair, Min själ nu nytig af mig för, från hjertats vrår och vinklar x x

72.

I	II	III	IV	V	VI	VII	VIII	IX	X	XI	XII	XIII
1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13

XIV	XV	XVI	XVII	XVIII	XIX	XX	XXX	XL	L
14	15	16	17	18	19	20	30	40	50

LX	LXX	LXXX	XC	C	CC	CCC	CD	D	DC
60	70	80	90	100	200	300	400	500	600

DCC	DCCC	CM	M	IIM	Anno.	MDCCCLXV
700	800	900	1000	2000	Anno	1865

Stockholm, den 31 Decemb. 1865.

Räkning

för Herr Lenpl Mstnhgr i Stockholm

		Rdr	öre
An	Förfärdigat enligt beställning		
	6 stycken skolbord à 25 Rdr 75 öre st.	154	50
	12 stycken stolar af björk à 4 50 pr st.	54	
	Summa Pmt Rdr	208	50

Betalt Qvitteras. Stockholm som ofvan

C. Gustavius.

43.

dina vannar och du sjelf dor åfven men ett vet jag som
dina vanna och du sjelf dor åfven men ett vet jag
dina vänner, och du sjelf dör åfven, men ett
dina vanna och du sjelf dor åfven men ett vet jag
dina vänner, och du sjelf dor åfven; men ett vet
dina vanner och du sjelf dor åfven men ett vet
dina vanner och du sjelf dor afven men ett vet
vet jag, som aldrig dör: domen öfver honom som
vet jag, som o aldrig dor o domen ofver honom som
jag som aldrig dor o domen ofver honom
jag som aldrig dor dommen ofver honom som
Ingrid Truls Fjeraboda Ingrid Truls Fjeraboda
Ingrid Truls Fjeraboda Fjeraboda
dog och ryktet hans som sig ett godt förvärfvat.
Fjeraboda Fjeraboda
dog och ryktet hans som sig ett godt förvärfvat
dog och ryktet hans som sig ett godt förvärfvat
Ingrid Fjeraboda Truls
dog och ryktet hans som sig ett godt förvärfvat
dog och ryktet hans som sig ett godt förvärfvat
dog och ryktet hans som sig ett godt förvärfvat
dog och ryktet hans som sig ett godt förvärfvat

44.

29x "Hur," sade Kungen, "blef du död? Du tappre krigsbuss store! Du äst i blod så färgad röd, Liksom du slagtad vore."
Jo, sade han, Hans Majestät! En oförskämd Bellona Har så betalt de trogna fjät, Jag gått för Sveriges ~~ko~~ krona.
30 "Ja så," sad' Kungen, "Men hör på: Hvar var du, när du dödde?" Tre mil från Breslau ~~m~~ när en å ur minna ådror flödde.
Hvem ~~mordat~~ mördat dig? Ser Ryske män, som ~~stet~~ stulo af mig lifvet; Hade jag fått tid, Jag dem igen Skull' snälla pillar gifvit.
31. "Ja så, då slåss vårt Sverige än Med Ryssen uti ifver?" Nej, Hans Majestät, hän är vår vän, Så ~~sågt~~ sagdt åtminston' blifver. "Nej säg! men hvad för slag hade du i Breslau till att göra? Säg, sku' vi tro, att Kejsarn nu Will sig på oss förföra?
32. Nej men! det höres itet af; Mitt äfventyr var detta: Jag för till ~~Sul~~ Sultan i fullt traf, Min Kunungs värf förrätta. Ack, Sultan! håll, håll, Sinclair håll! God!

vänner, Carlar alle! Här är en Svensk från
verldens boll, Som mördad nödgats falla!"
33. Se hvar han står, och blodet ned i strida
strömmar rinner, Der kan man se en hjeltesed,
Som ej i döden svinner: Tänk på, han kommer
från Turki't! Ack låt oss då få höra,
Hur'ledes Mars sin dragne pilt Nu ~~bruka~~
brukar till att föra!"
34. Strax" reste de sig alla tolf, Wår
Sinclair att bestråla, Som deras blanka
silfvergolf Med röda saften måla; Den
elfte sad' "stig, hjete, hit Till bordet
men du talar! Lägg bort pistolen och din
plit: Han dig ej mer hugsvalar!"
35. Ty klef han fram uti sin blod, Att
den kring benen stänkte, Ett karlaväsend'
hjeltemod I röda köttet blänkte, Den
tolfte sad: Berätta snart Hvad sker i våra
länder, Ditt ärende och öfverfart, Samt hvad
deruppe händer!"
36. Jo, börjad' han, vårt Svea är En dame som

stilla sitter, Och sinna gröna lagrar skär,
Förnöjd med foglagvitter: Hon dricker fridens
söta vin Ur Fredriks gyldne koppar, Och
skåder med en hurtig min På sina blåa troppar.
37. Och skall knappt någon hafva sett En så
förnuftig flicka, Som fast hon framdel's sig
~~beret~~ beredt På ~~gr~~ gronan kjörtel sticka,
Har hon dock laddat flinkt gevär, Och
lagt utmed sin sida. Så att, om nå'n
skull' gå för när, Skall hon i fallet bida.
38. Hon klär sig som en karl med hatt,
Och lider ingen mössa; Dess purpurmun får
ingen ~~k~~ fatt, Fast mindre lof att kyssa,
Mer än som hennes äkta man, Kung
Fredrik store, dyre, I hvilkens ~~togna~~ trogna,
starka hand Hon anförtrott sitt styre.
39. Och som ~~han~~ hon vänlig min vill se Af alla
uppå jorden, Så täktes hon och nådigt ge Att mig
de höga orde: "Red, ~~Sinklar~~ Sinclair, red dig
till och far Till Sultans varma ~~tana~~ länder;
du vet vi vänskap plägat har, Se'n Carol var i
Bender

~~[illegible]~~

40. Ty för jag ditt i största hast, kom lyckligt
ock tillbaka; Men åter bort på lyckans kast,
Min Konungs värf bevaka; Kom lykligt dit,
förättad väl Hvad mig var buditt göra, Fast
~~on~~ oväns arga, falska själ Will ~~se~~ smädetal ~~kringt~~
kringföra.

41. Nu slogs ~~Ryss~~ Sultan, och slåss ännu Med
~~Ryssen~~ Ryska Kejsarinnan. De ge hvarannan
tu för sju; Dock tyck ~~s~~ Sultan vinna.
Och efter jag till honom för, Strax Ryska hofvet
gissa; Att jag på Sveriges vägnar svor
med honom punkter vissa.

42 Man tillad' äfven också se'n Och illskan
dermed visste, att mången Ryss båd' arm och ben
För min skull ~~plötsligt~~ plötsligt miste, Och
att jag kund' ej för min död Det väna
folket lida; Samt att min klinga ofta
flög Okallad ur sin slida.

43 Nu var jag rester derifrån, Till Breslau
äntligt kommen, Hvarest, när såsom min person
Af Amtet blef förnummen, ~~min önskan~~
mig önskades en lycklig fart Till Svenska
Kungens länder, Den jag ock upptog för en

art Af Sveriges trogna vänner.

44. Men när jag sedan några mil På vagn från staden
hunnit, For en af sex, liksom en pl, Förut, den
se'n mig vunnit; Han kom tillbaka, lade an, Och
frågads hvad jag forde för lusligt nytt till
Sverges land, Som Ryska Kronan rörde.

45. Jag visten af rätt temligt kort; Men
fyra hans ~~dragoner~~ dragoner, De ryckte
mig af vagnen bort, Ursinnige pultroner, Och
refvo ~~till sig~~ allt hvad som På papper var upp=
skrifvit, Der jag helt ~~de~~ troget handlat om,
Hvad Sveriges nyttigt ~~blifvit~~ blifvit.

46. Se'n sporde han mig ater till, Hvad mera
nytt jag hade; Jag teg derpå, förbittrad,
still, Då annan en strax lade Mig genom
~~hvad~~ huvudet med ett lod, Så att jag nödgds
falla: min själ for bort, mitt hjelteblod
Och krafter blefvo alla.

47 Se'n högo de mig lem från lem, Fast hjertat i
mig picka; Man orsak har berömma dem,
som, utan till att klicka, Förmåde skjuta mig
i hjel med ellofva pistoler Den tolfte ligger ännu

här För Svenska tolf Caroler.
48 Och ~~[illegible]~~ såled's har oskyldigt jag för
ovän misstänkt blifvit, Jag har för samma
sett min dag Och måst qvittera lifvet. Min
själ var ännu aldrig arg På Ryska ~~[illegible]~~
~~[illegible]~~ Kejsarinnan; Dock Ryssar mig
som ~~[illegible]~~ björn och varg ~~[illegible]~~ Hadterat
harutinnan.
49. Och ~~[illegible]~~ uppå ett förrädiskt sätt Man mitt
porträtt utsände, Så att det skulle falla
lätt, Mig slå hvart jag anlände: Nu ha
de då sin önskan nått, Dock kan det mig
hugsvala, Jag vet min Konung della skott
Lär ~~[illegible]~~ ofelbart bet=== beklaga.
50 Men Sincklair hör!" den siste Carl Till
honom derpå sade "Säg, fick du ej som tappar
Jart, Dig värjå för slik skade?" Nej sade han,
de röfvad' bort, Som tjufvar, vapen minna,
Och gorde sin processen kort, Och glömde mig att pina.
51 "Nu," sad' Kung Carl, "vi säga kan, Dett
hjertligt oss förtryter, Att en så churtig karl
och man Så hårda isar brytar. Och straffe

71 himlen äfven den, Som ått ditt blod sig fägnar,
Ell' sändt de mördare och män, Ell' dem
försvarar, hägnar!"
52. "Men a propos, håll, Sinclair, hör! Hur'
är med Prutska freden?" Man tro i folket
hjertat dör Till tiden är förliden?" Ny, ny, hans
Majestät, tro fritt Sultan har hårda näfvar, och
felas ~~för~~ föga, hvar tar sitt Och ojemt
byte jäfvar.
53 "Ja! men det ~~[illegible]~~ vor' lust höra få De
gamle tappre Göthar ännu en gång med mod gå
på Och dala karlar stölar; Man menar,
deras krutrök lär kring verlden ännu lukta,
Och ingen är, som icke svär Sig kunna tio tuktå.
54 Hans majestät, tro säkert, att Om de allenast
fingo ~~[illegible]~~ Se Hans Maj'stäts djurckskjutne
hatt, Dett skulle dem så tvinga, Att hela
hjertat upp och ned i bröstet skulle picka,
Och deras svärd, på karlased, Begära blod att dricka.
55 "Kung Stanislaus, kåre! säg, Hur' är det med

hans lycka? Såg vandrar'n än på ojemn
väg, På lyckans falska krycka? Såg, vill ej
någon puissance Mer uppå honom tänka? Har
då hans sol gort alliance Med mörkret,
mer ej ~~blåt~~ blänka."

56. Hans Majestat! han lefver nöjd På
lyckan lägre säte: Och tror man, han är föga
böjd Mer om sin krona träta. Doch törs jag ~~ikke~~
intet gerna se Jödets dölda ~~lägnar~~ ~~lagnar~~ lagar:
Han får henn än en gång, kanske, Om himlen
så behagar.

57. Rätt som man nu så taltes vid, Så hördes
litet bullar, Och utför fönstren sågs derned
helt många vagnar kullra. Man sporde genast
ho der var, Då bleka vackten svara: En
ganska stor Ministerskar' Är kommen
här att vara.

58 En kom strax in, fick ~~en~~ audience: Hans sak
de snart ~~afgor~~ afgjorde; Se'n slog han upp sitt

reverence, de snart afgjorde För hela kunga=
bordet, Gick derpå ut, en ann' kom in Och
för sitt hof agera! Så fermt, att man dess
stolta min Och slughet admirera!

59 Ja, hvart ett hof af Japhets land Här hade
en Minister, Som, med helt mjuka karleks=
band Skull' bjuda binda alla lvister;
Och hvar och en kom till förhör, Så snart
det honom borde. Men ingen inför deras dörr
Okallad träda torde.

60 Här var en Kejserlig och Fransk, Samt
Engelsk, Preusk och Ryskar, Har var en
Italiensk och spansk Hollandsk samt
Dansk och Tysker; Ja, jag kan sannerligen
ej, Mig alla nu erinra erindra, Men alla
syntes utaf mej I guld och silfver glindra.

61. Jag stod hos gubben så långt bort, Att jag
ej kunde höra, Hvad dess desse Herrar
talte kort, Ell' det till sinnes föra; Dock

smög jag uti skuggan fram Så snart en tala
börj'de, Som sad' sitt hof fått hjertekram Af
allt det Sinclair sörjde.

62. Och talte'n liksom man förut Skull' trott
det hofvet villa, Att Sinclair på sitt
lif fick slut, Och nödgades bli
stilla, Han ropad' mycket om honneur,
Om ädelt, christligt sinne, Och att
dess hof allt arbart gör För verldens
friska minne.

63. Han des declarera' den infam, Och hofvets
rang ovärdig, Som intet hade blygd och
skam, Att slå en så rättfärdig. Och
när han ändtligt talat ut Så strök
han uppå foten, Och mente för sin söta
trut Nu lagat bot för foten.

64 Man tog hans talan [illegible]
gunstigt opp, Mer helt förstälda miner.
Man tog åt tankens fria lopp Och tungans

75 styfva liner; Sist tacka' mannen gunstigt för De 27
malade douseurer, Som han så ymnigt dem nu gör,
af alla slags couleurer.

65. Just nu steg Carl den tolfte bort, Tog
Sinclair uti handen; De gingo ut, och
innan kort Sågs de på gröna landen:
De gick tankfulla upp
och ned I vackra gångar gröna. Att de om
viktigt taltes vid Man kunde se och röna

66. Man kan ej veta hvad det var,
Hvarom de raisonera; Men stundom sågs den
store Carl Sig litet alterera.
Omsider kommo de igen, Då Carl den
Elfte fråga: "Hur står det till, min son och
vän? Ditt hjerta står i låga."

67 "Ah, bagatelle!" sad han, "min far,
jag utaf åtrå brinner, Att se om Mars der
upp' är karl Och om han kransar vinner;
Jag vill mig taga till, gå opp, bli borta några
dagar, Och föra an min hjeltetropp, så att
brakar

68. "Kom, Sinclair," sad' han, "kom, folj med,
Wi sku' för ro skull profva, Att bryta stål
som ruttet trä; Och styfva kaxar söfva?"
Wår Cinclair Sinclair genast färdig var, Höll topp
med slika frågor; Han tog en air, som
modig karl, Och döljde sina plågor.
69. "Flinkt väsend!" sad' Kung Carl, "skall
bli, Friskt bussar uti Norden! Båd'
sol och måne skall få si förändring upå
jorden: Kom, Sinclair, låt oss gå här opp,
Och genast slå till chorum, Och rida kring
i fullt galopp På Martis flinka forum."
70. Den Elfte tog den tolfte fatt, Rätt
som han skull' marchera, Och sad: "Min
Son! Wi ha god natt från verlden tag't
än mera: Om du nu skulle komma hän, Wor'
ingen som dig kände I hela vida Sveriges
Län, Ell lankan på dig sände."
71. Förofrigt drar vår Mag, ~~dig~~ din Bror

och skrapen svagen

och Svågar, Fredrik Store, För allting omsorg,
så jag tror, Om du der sjelfver vore, Så skull
det vara alldels ett; Du känner och Ulrika,
Din Syster, derför kom och sitt, Ej efter
oro fika="

72. Jag menar du må vara mått af slika
sura drufvor, Som hade knappt på
thronen trädt, Förr'n ovännen dig trugar,
Att gå med sig på fältet ut Och fast
han grufligt tappa, Så had' han dock
så när en klut Bortrifvit af din kappa.

73. "Sén fick du ej ditt Sverige se, förr'n
kort förr än du dödde, Du som tolf
år och tvenne tre Dig på en klinga
slödde. Nu ~~[illegible]~~ komme är du ~~[illegible]~~
kommen uti ro; Blif dåför Guds skull
stilla, Låt dem som nu på Jorden bo,
på Slika saker grilla."

74. Wid dessa Gufva fadersord, Strax sonens

ögon runno, De stiga åter till sitt bord, Och
ögon ögon kärlikt brunno; "Ja," sade han,
"min Gufva far! Jag vet väl jag är dödder;
Men för den kärlek, som jag har Till
Sverige, jag doch blöder."

75. "Jag vet hvad hjerta, kraft och mod
jag i Soldaten satte, När jag mitt
för hans ögon stod, Och sjelf i fästet
fatta; Och der jag red för Rytte re
ter't, Der växte mod i bröste, Der drog
en karlaarm sin plit, Och blod pa marken
öste."

76. "Hjelp, Gud! jag kan ej utan gråt
Och tårar mig påminna, Då jag och
Renschöld följdes åt, Wid Narva kransar
vinna. Der blåst's alarm, vi gingo på,
så stolen hufvud skaka; och Cronstet
sköt, så bergen blå begynte till ~~att~~ ~~knaka~~
att knaka."

77 "Än Düna slag, än Clischov då.
Än Krakan, Lemberg, flera; Männ'

77 tappre Svenske bussar blå Ej der souvraint
regera? Augustus måste ju af Thron, när
som han såg min klinga? Och nu . . . .
Det kan mitt hjerta tvinga."

78. "Fast mången tyckte att min sol Sig
sänkte vid Pultava, Och steg inunder
mörker pol, Att låta sig begrafva!
Så tro mig fritt! had' Fredriks hall
mitt lif så brådt ej ändat, Had' mina
grofva styckens knall Wäl nya stolar
tändat."

79. Men nu är fåfängt tala om De förra
friska tider; Wi veta dock ej huru
som Man nu på jorden strider. Dock önskar
jag mitt Sverige godt, Jag som des konung
varit, Och ~~klät~~ ~~klä~~ klädt för samma
många skott, När jag i fält här farit."

80. Så må då väl i bussar blå, I lejon uti
Norden! Låt se I alltid på er stå,

och egen norna jorden! — Jag tackar er för ~~var~~
hvar en dag jag eder kommendera; för
I gick på i mina slag Och veko ingendera!

81. "Gack Sinclair, i ditt rum och sitt, Sätt
värjan i din skida! Oss har dock himmel
mycket gett, Hvarmed vi tiden bida!
Wi äga jus en guda fröjd I våra
himla salar? Wårt läger är af nöje
höljdt I täckta liljedalar."

82. Af denna hjelte ifren svann, Hans
grymma ärr ej sågos, Hans sig förnyad
genast fann, Hans kropp ej mera
plågas; Fast han i verlden hurtig var,
Och kunde tycken vinna, vart han ~~[illegible]~~
dock nu en annan karl Som vi en gång
ska finna.

83. Strax steg vår Sinclair i ett rum,
som klart af perlor lyste: Der mottén
hjeltar, famna'n om och honom kärlekt
kysste: Der inne sågs i blåa klä'r, På

silkesklädda throner, Högborne, ädle, som
gevar Ha burit för tre kronor.

84 En gudalust kringsväfvade, Och allas
hjertan nöjde, Jag skåda det, jag bäfvade, och
mig till marken böjde, Jag knäppte mina
händer hopp, Och vördsamt gatulera, med
under dånig suck och rop Dem, som så väl regerat.

85 Sen tog mig gubben vid sin hand Och förde
mig tillbacka, Jag grät att mina lefnads=
band Förhindrad mig att smaka Ett
sådant nöje, som här var, för dem, som väl
ha lefvat, Och efter ärans krona rar med
fulla krafter strafvat.

86. Derpå fick jag strax se min hjord.
Och lamungar snälle, Som åto vid sitt
blomsterbord, På samma rum och ställe,
"Se nu," sad gubben, lemnar jag Dig
der jag dig fran ~~tede~~ ledde, Och glöm nu
alldrig denna dag Ell' hvad på honom
skedde,"

87. Och härpå tog han mig i famn, Och
tackade för godt följe. Jag bad'n
säga mig sitt namn, Men han mig det
~~fördölde~~ förlöljde, Sen stulltad han
från mig igen, Jag stanna' qvar och
qvillra, tills denne min utlefde
män Utur mitt sigte tillrå.

88. Sen satte jag mig ned och grät,
Och ömkade den skada, Att Sinclair
så hastighet Sin ögon sammanlade:
Det var likväl en hurtig karl, En
krigsbuss och en hjelte, Som, om
raison fått vara ~~vara~~ qvar, Med Kuthler
väl spännt ~~bla~~ bälte.

89. Ack! tänk ~~Da~~ hvar redlig Svensk
uppå den Herrens Svenska hjerta;
Mång hjeltes hjerta blifva må Mot

hans en liten ärta. ~~Ja tänk~~ Ja tänk
uppå hur' som han föll, Och hvem den
gerning ~~gjor~~ gjorde, Samt hur han tyst i
döden höll, Hvad sägas just ej borde.
90. Derför, I hjeltar, som han mod Och
hjerta uti ~~tt~~ bröste, Ack! hämnen
Malcom Cinclarirs blod, Som
kuthler mördiskt öste; förofvrigt
är jag städse er ~~tillgifven~~ tillgifven
alla tider, Och sluter nu, ~~och~~ helst
som jag ser. När sol i skugga skrider.

Barndoms Drömmen.

(1) Snart nog jag ryktes från min moders sida
Och kastades i verldens hvimmel ut; Då lärde
jag mig hvad det var att lida Och det tog snart
på mina drömmar slut.

(2) Jag hade drömt att jorden var en himmel
Så länge jag uti dess eden var; men sen jag
~~[illegible]~~ kastades i verdens hvimmel, Då utaf eden
jorden blott stod qvar.

(3) Jag hade drömt ~~[illegible]~~ om tro, hopp och saning
Om kärlek vänskap och upprigtighet Men
jag bedrog mig det var blott en anning,
Jag dromde troket, men fan trolöshet.

(4) Jag hade dromt att jag var alla broder, Och
ville ~~[illegible]~~ troget räcka dem min hand: Då fick jag dena
~~varm~~ varning af min moder: Du är en främling utå
detta land.

5 Jag hade drömt att vänen var en Engen Och att

den skönaste af slägten var; Men den bröts af liksom
en blomster stängel, Då utafaf vänskap endast stoft
stod qvar ~~ar~~

6. Så är då allt en dröm en barndomsyra Om vad i
verlden ~~är~~ skönt och herligt är: Men vad de ~~[illegible]~~
brandoms åren äro dyra Då verlden sig uti sin fägring
~~[illegible]~~ klär ~~ar~~

7. O, nej, o, nej! jag är ej fal för pengar och guld
De hjelpa ej för samvets qval För spe och efvig skulld
Ett fredat bröst är mera värdt; Har jag uti kat=
kesen lärt

8. Bedraga vill jag ingen nu, hör vad jag sägar dig!
till slottel skall du följa mig och blifva
der min fru, af perlor, silfvor skall du få!
Långt mera än du fått förstå!

9. Nej, Nej, nog locker ingen ting, Af silfver
nog jag har! Ty vet jag en förlesnings=ring, jag
fatt sen några dar! Af Johan som jag älskar

omt Och den har jag vid hjertat gömt!

10 Hör, Malin Johan faltig vär, Ett trorp jag honom skänkt men ~~[illegible]~~ hjertligt inför gud jag svär! Du har min ära ~~[illegible]~~ krängt, och trorpet ~~[illegible]~~ tagar jag igen! Lei så i sorgen med din vän!

11. Gör som ni vill, jag lefver säll! och än bland snö och is, I ödemarken ved ett ~~[illegible]~~ tjell jag söka ~~[illegible]~~ min skall min spis, Blott jag vid Johans sida får framvandra mina lefnads= år!

12. ~~Mer olykligt har mig händt, [illegible] du ditt hjerta fran mig vändt, Gladje-skålen är nu tömder, [illegible] sorgen inneskrängt.~~

13. ~~Men för allt hvad jorden bär Är jag endast af dig kär, Trohet skall mig aldrig bryta Fast du trolös är~~

14 ~~Är nu bandet slitet af? Har din trohet~~

~~gått i graf? Will jag [illegible]~~
~~Förr'n jag läggs i graf.~~
~~Sok dig då en bättre vän som dig mer behaga kan,~~
~~Torde hända att jag finner Troket hos en ann~~

12 Ej hjelper smicker eller hot! Men vett i alla fall, Att om det också sker med knot, En kyss jag hafva skall Och till mitt hjerta trycka dig, Förän du slippar undan mig!

13. Jo putsan! med en sido blick Gaf Malin skälm, till svar, Hon kastade sin korg och gick med den stod Herren qvar, Och sukade: En narr är den, Som gäckar qvinnor Troheten!

1. Hjertat klappar i mitt bröst! Lilla vän min enda tröst! Är jag från ditt hjerta sviken Will jag ensam dö!

2. Aldrig kan jag glömma dig! fast jag ~~[illegible]~~

sviken är af dig; Ty ditt namn är redan skrifvit
i mitt hjerta in!

3. När som andra roa sig ingen ting förnöjer mig!
alla gröna lender blekna, Då jag saknar dig!

4. Kommer du ej mer ihåg, då du vid min sida låg,
På min arm du lilla söta, Gud det endast såg!

5. Hand i hand och bröst mot brost, Hvar
du mig en ljuflig tröst, doden skulle ej då
skilja oss ifrån hvarandra

6. Allt vad du och jag min vän tattes vid den
kärleken, Hvarje kyss och famntag vägte lif i
kärleken

7. Wägen mellan dig och mig, War mig så behagelig
Hvar gång då jag dig besokte som en rosen stig

8. Tiden mellan mig och mig var mig alltid
dryg och lång, Ingen konde hjertat hindra
Fallskhet eller tvång

9. Ofta rann dett i min håg, När jag vid din

Säda låg, Skall jag nu min vän få skåda i en
annans famn er

10 Om dagen är du städs hos mig Om natten
drömmer jag om dig Aldrig månsin jag väl trode
du skall svika mig!

11 Hvare långt ifrån den [illegible] dagen Sökande
och tänkte jag. Att vi skulle överträda
Kärleksgudens lag

12 Mer lyckligt det har hänt, Du ditt
hjerta från mig vänd, Glädje-skålen är nu
tömder, Sorgen inneskrängt.

13. Men för allt hvad jorden bär Är jag endast
af dig kär, Trohet skall mig aldrig bryta
Fast du trolös är

14. Är nu bandet itslitet af? Har din trohet gått
i graf? Will jag ej på flickor tänka Förr'n jag
läggs i graf

15. Sök dig då en bättre vän, Som dig mer behaga kan,
Torde hända att jag finnar Trohet hos en annan.

16. Ingen är så skicklig Att man ej förbrytar sig;
Sådant skall man dock förlåta, Den som ångrar sig.

Om nu himlens afsigt vår Oss förrena till ett
par, Fåfängt söker man att skilja Den
Gud [illegible] har

18. ~~[illegible]~~ Hjertans lilla Gufva vän Låt
den förra kärleken Lika ~~[illegible]~~ klar som den
har varit Yppa sig igen

19. Snart kan dagen komma opp, Klarare för
solens lopp, Kärleken som ömt har slock-
nat Åter flamma opp

20. Slut mig då uti din famn; Skrif i
hjertat ditt mit namn, skändaren och
afunds-tunga ~~[illegible]~~ Till förtret och skam

21. Kärleken som varit ren Blir en börda
tung som sten, ~~[illegible]~~ När man lemnas
som en dufva Ensam och allehn

22. Lyklig skall vår tid framgå, Rosor
skolla växa upp på Wägen den vi vandra
skola Tills vi blifva grå

23. Hasta ej uti ditt val, Tro ej falska
tungors tal! Kärleken är blind som
döden, Dygdens väg är smal!

Hårklippare Wisan

1. Man frågar, hvad tysken för pengar ej gör? Och ordspråket passar nu bättre än förr, Ty rundt hela verlden man ropar, ja kors! Passz på, att ej tyskarne nu narra oss. Ta i och dra — Det går ej bra, Så länge vi tyskar i landet må ha.

2. Jag vill icke tala om tysk=industri, Ej heller om konsten till att blifva rik. Ty det är en sak, som blott vidkommer dem, Att ta sig en tia i stället för en. Gör du som jag — i håret blott dra, Så skall du nog se att saken går bra.

3. Nej, vi ha nog mera än nog af det pack, Som rundt hela verlden med miner och prat Bedragar till sig pengar och så ein, svei, drei, Genom landet och städer gör grossörer af sei; Jag kan ej förstå — att sådant kan gå, Ty fruntimmer säljar sitt hår såsom strå

4. War juden en spetsbofh alle'n gich det ann, Om landlanden ej lärde att bli lika dän; Ja är det ej harmligt, att handlande i nord Så ofta är en skälm och bedrager sin bror. Ta i och dra — All handel går bra, Men hårköparehandeln den kan jag ej ha.

5. Bland all deras handen och uppköperi Somt
byte med dukar och galanteri, det tio gånger
bättre nu är uti år. Med denna förvannade handel
af hår. Ta i och dra — i hårsträerna; Blir
handeln förbjuden, nej långt derifrån.

6. Ja tänk er, att håret, som qvinnorna hädr Och
lika högt skattas af på alla Vår som af
Ver; Dett får alla hundar, som drifva omkring,
Dock lura dett till sig för en simpel ting;
Så är det fått — med bonden här att En
krona i kontanter, se det är en skatt.

7. I staden helt naglig en jude man såg från hus
ja till hus sågs han lurande gå; Han
lätte till flickorna, grän'te och [illegible] och hvad
som han sade det tycktes de tro Ta i och dra —
han här ville ha, men se, denna gången de ba'n
dra för f — n.

8. En flicka han [illegible] träff'te, till henne
henne han sa' så: Volf öre jag ger dig om jag får lof
Att taga en lok af ditt svartbruna hår, Wisst
synligt det blifver, Gjago kronor du får.
Ta i och dra — det här tycks gå bra [illegible]

Och

9.

10.

11.

Och flickan blef glader, hon strax svarte ja.

9. Som lyskarne brukar, höll juden sitt ord
Han skratta och tänkte, nog hafver jag mod,
Jag kort skl[illegible]klippar flickan och så kan hon
ta — med håret och penningar jag schapparna
af. Flickan hon gret — då juden så fräck
först skamklippte henne och så språng sin
vag väg.

10. Hon grät när hon sig uti spegeln såg.
Hon kunde ju knappt mer ur huset utgå,
Hon vist hett väl öfver allt hvar hon gick
Betracktad hon blef med förvånande blick;
Dessvärre det går — uti många år, Torr'n flickan
nu åter igen får sit hår.

11. Men stadens polis nu i detta fick nys Och
ville i saken ha klarare ljus, Spioner utsändes
vid dag och vid natt, Som gaf sig ej ro förran
de juden fick fatt. Ja i och dra — i finken

chan ske; Der kan han sitta tills f—n
honom tar

12. Jag hoppas den skälmen erhåller sin lön Och nu
med detsamma jag sände en bön, Till chvarp poliseller
den som har makt Och rätt till att göra det, stå på
sin vach Samt lägga sig i-allt hårköperi Söka
befria oss för så'nt svineri

13. Och nu mina damer jag eder nu ber Ni må
betänka när i spegeln ni ser Den skönaste prydnad,
som qvinan har fatt Att det är en
gåfva om ack det är kort; Derför hurra churra
för dammerna: Dalj aldrig bort håret
till judarna

14 Mottag denna varning båd' stora och små, Tolf
öre jag brukar för visan att få De andra de
med pjäser som tiesfördrif För det att ni icke skall
bortglomma mig, och det går bra — Tolf öre jag
tar Men sång och musik få de gratis chvar dag

En Stockholmskas lif

1 Jag födes till verlden för roligheets skull
Allt uti en koja tätt invid Skanstull.
Min moder hon hade ett hjerta af gull,
Och far min också när han icke var full ::
Jag låg der så sot I moder mins sköl; I solsken
och stormmar min barndom förflöt. ::

2. Och med hvarje lag som jag sen växte opp,
Jag tänkte jemt blifva föräldrarnes hopp;
Så fager jag var som en rosende knopp, Som
veklades ut under årenas lopp. :: Allt
emot mig log när moder min dog, Mig fäm=
mande meniskor hemifrån tog ::

3. Jag ställd blef pannorna uti ett kök,
Blef rakt af forderfvad af grytsot

och rök; Då blef jag bekant (långt från
mödor och stök), med en korporal, som sen kom
på besök. :: Han fack vara qvar, ty han var
så rar, Jag ~~kn~~ knappt viste ord' om,
förän han var — far ~ ::

4 Då kunde jag der icke längre förblå,
Jag flytta till barnhuset der jag d gaf d:
Omsider så blef jag och derifrån fri, Sam
tog ~~ett~~ på kondition ett på grand' schveilzeri.
:: Jag var fin och nätt; En ~~liten~~ liten
kadet Blef kär uti mig förr än knapt han
mig sett ~ ::

5 Dett lifvet så innerligt trefligt jag
fann, För mig alla vänner båd suecka och
brann, Och bröt jag med en, kom det genast

en ana, Men slutligen tänkte jag få mig en man. :: Nog loften man gaf, men mer blef ej af, Jag tyktes som jungfru få gå i min graf. ::

6. Då så jag så här: Jag ger karlarna hin, Och öppnar åt mig ett mjölkmagasin: Då fria en till mig som sinkar porslin, Och jag förstod piken, förstän den var fin. :: Då var det så rart, Och det är ju klart, att här blef båd lysning och blrollopp med fart. ::

7. Men när han blef gift, fick han liksom ett hat Till Zinkning — slog sönder båd' koppar och fat. Rubb och stubb söp han upp iblad slödder och prat, Och jag stackars hustru fick knappt någon mat. :: Sin dog han det fa'it, Och bra var väl det. Nu har jag lätt om för er allt vad jag vet. ::

Hjalmar och Hulda

1. På blomster-klädd kulle satt Hjalmar och qvad
Om [illegible] bragdar en gång,
Och [illegible] stjelkar och rosornas blad
[illegible] vid hans sång;
[illegible] lysta på träden
Och gyllene [illegible] på gungande säden.
De neckade bifall och ~~[illegible]~~ vårvindars fläkt
Mildt smekte hans panna, hans krigiska drägt.
2. Och hela naturen föryngrad och ~~[illegible]~~ skön,
Och mild i dess fästliga skrud,
Med nyflätad blomkrans och vårmantel grän
Nu log som en längtande brud.
Och glädjens och ärans och kärlekens minne,
De hollo sitt ~~[illegible]~~ färgglas för ynglingen sinne,
Och hoppet med vingar af guldflätad glans
Ljuft bjöd honom ~~[illegible]~~ ryktetes ovanskliga krans.
3. Då nalkades Hulda och drömmen försvann
För ynglingens tjusande syn;
Han såg endast henne, såg rodnan som brann
Lik purpurn, på snövita hyn.
Han ~~[illegible]~~ kyste kysste en tår från dess ~~[illegible]~~ strålande öga,

97 Han tänkte på verlden och striderna fögg,
Lyksalig han sjönk å den tillbeddas famn.
Och glömde bort ära och ryktet och namn.

4. Du älskar mig, Hulda, och jorden mig bär,
I Bland rosor på daggperlors stig;
Du ärlskar mig Hulda, och sällheten är
Ej mera en främling för mig,
Ty ledsnadens tomhet och saknadens smärta,
De hitta ej vägarna mer till mitt hjerta;
Ty du är naturen, o flicka! med dig
En paradis trägård, ett eden för mig.

5. Men svikar du mig se då vacknar min sol,
Då brister af ångest mitt bröst;
Då finnes på jorden från pol och till pol
Ej någon som skänker mig tröst.
Så svår mig nu Hulda, vid himlen, som hör dig,
Att aldrig mig glömma, hvart ödet än för mig,
Att vara mig trogen i lif och i död,
Att älska dig Hjalmar i lust och i nöd.

6. Min Hjalmar sad Hulda med hjuf melodi
Och tillslöt hans mun med en kyss,
Hur ofta jag sagdt dig jag trogen skall blå
Dettsomma jag svor dig ju nyss

Så svär jag ~~[illegible]~~ ännu vid en himmel som hör mig
Att aldrig dig glömma, hvart ödet än för mig;
~~Att [illegible] dig [illegible] i lif och i död,~~
~~Att [illegible] dig [illegible] Hjälmar i [illegible] och i [illegible]~~
Att blott för min Hjälmar jag klär mig till brud
Och sviker jag eden, så straffar mig Gud!
7. Och sjunken var solen och fullmånen log
Så mildt mot vårt älskande par
Kring kullen sin dimslöja aftonen drog,
Och ändå så suto de qvar;
Dock måste till olika hyddor de vandra,
Men svaro än högt att bli trogne hvarandra,
Och Hulda hon lofvade möta sin vän
Wid nästa dags skymning på kullen igen
8. Så lefde den lyckliga Hjälmar en tid
Och sommare flyde sin kos
Med sommaren flydde den ~~[illegible]~~ gylene frid,
Lik dalens förvissnade ros;
Ty nu utbrast krigets förödande låga,
Från sörjande mön måste Hjälmar nu tåga
I härnad, och Hulda med kärlekens glöd,
Hon svar honom trohet i lif och i lif i död
9. Ett år var kan borta och fredens ~~[illegible]~~ oliv
Nu växte i riketet på nytt;
Slut var nu det ~~[illegible]~~ grymma, det blodiga kif

Och sorgen i glädje förbytt
Med ax och med frukter sågs jorden sig smycka,
Då skyndade Hjalmar sig hem för att trycka
Sin längtande brud till sitt trofasta bröst,
Att bytta dess saknad i sällhet och tröst
10. Hilt nära hans hem kom den åldrige Sven,
En granne och tryckte hans hand;
Välkommen behjertade yngling igen
Från striden i främmande land:
Tack Sven, sad' Hjalmar, men hur mår min flicka;
Jag ilar till henne och snart skall hon blicka
Med himmelsk förtjusande öga på mig,
Du hindrar mig Sven, jag begriper ej dig!
11. Men Sven tog i betslet och ryckte hans häst
Tillbaka, den ystra, ett steg;
Jag fruktar du blir ingen välkommen gäst
Här stannade Hjalmar och teg
Bemana dig yngling med mod för att höra
En tidning, som hela din glädje skall störa;
Vet då att skön Hulda förskräckliga bud!
I dag är den stolte Sebastians brud
12. O Himmel! o afgrund! rät Hjalmar och slog
Förtiflad stålhanskarna hop;
Men endast du väntar jag träffar dig nog,
Och döf för den åldriges rop
I sporrstreck han red till den trolösas hydda,
Der fönstren voro med blomkransar prydda,

Och taket gaf genljud af gästarnas sång,
Af harpor och bågarens klang på en gång.
13 Här inträdde Hjälmar i krigares skrud,
Och harporna lystna med hast,
För grymmad han går mot den trölösa brud,
Och griper i brudkransen fast;
Han sliter den vildt ur de mörkbruna håren
Så blek såsom låge hon redan på båren
Satt Hulda, med dödskräck i bäfvande barm,
För dårade älskarens hämnande arm.
14 Men brudgummen höjde mot Hjälmar sitt svärd
Men Hjälmar han svängde och sitt;
Då ropte han: usling! att då är du värd,
Mitt svärd bitter bättre än dett.
Som lejon de kämpade emott hvarandra,
En stred för lifvet och af hämnden stred den andra
Som eld lyste ögonens gnistrande par,
Men segren är oviss och oafgjord var.
15 Så stötte ung Hjälmar sin klinga med makt
I hotade motståndarns bröst;
Men denne åt honom rein dödssåret bragt
Och blek och med krasslande röst
Sjönk ynglingen ned vid förrädernans sida,
Som icke upphörde att gråta och qvida
Då hon på den döende älsklingen såg!

Så skön som en afhuggen jernek han låg

16. O, ve mig! o, ve mig! min Hjalmar jag svek
Hon repte och händerna wred;
Att svärja är lätt, men det är ingen lek
Att bryta så trolöst sin ed
Och samvetqval lagrade sig kring dess hjerta,
Och innan tre dagar hon dog utaf smärta
Wid sidan af Hjalmar hon jordades då,
Ett brudpar i grafven de blefvo ändå

17. Hvar gång, säger sagan, när minatten har
Sin stjernströdda slöja kring jorden sträckt,
Och skylt den med wingarnes par,
Går Hulda i silfverhvit drägt omkring kullen,
Der ofta med Hjalmar hon sutit,
Just der hon gjort eden hon trolöst har brutit,
Och fukar och ~~[illegible]~~ klagar så ängslig och blek
O, we mig! o we mig! min Hjalmar jag svek

Melodi: Nu är jag ensam med mitt sorgsna hjerta.

1. Jag minnes dig i hvarje stund af lifvet, Jag minnes dig båd' morgon, middag, qväll, Jag minnes dig, som jag mitt hjerta gifvit, Jag minnes dig, som förr mig gjorde säll.

2. Jag minnes dig, då skymningen den breder Sitt flör utöfver både berg och dal, Jag minnes dig då solen sjunkit neder, och fåglens sång blott hörs i björk och al.

3. Jag minnes dig i då åter dagen randas, och rosenfärgad östern synes mig. Ja! Jag minnes dig i sålänge som jag andas. Har du mig glömt jag likväl mines dig.

4. Jag minnes dig och [illegible] om dig ständigt drömmer O! fälla dröm om blott du ej tog slut. Jag minnes dig, och dig jag icke glömmer, Nej dig i minnet här jag hvar minut!

5. Jag minnes dig då jag lagt vandringsstafven, Jag bor och hvilar i de tystas bo! Jag minnes dig på andra sidan grafven, Jag minnes dig som stört har all min ro.

6. Jag minnes dig och blicken jag dig sänder Hvargång jag kan din åsyn skåda få. Jag minnes dig

hvart ögat än sig vänder, Jag minnes dig hvart
hälst Jag ock må gå.

7. Jag minnes dig och skall dig efvigt minnas Så
länge som mitt omma hjerta slår, Jag minnes dig
och mina dar för försvinna Med saknadens, med
sorgen ljufva tår.

8. Har du ej mer en vänlig blick att gifva,
Har du ej mer ett tröstens ord åt mig?
O kan för evigt du då kall förblifva Då
Jag så ömt ändå har älskat dig?

9. Ännu jag mins dens sälla glada tiden Då
hjertat mitt det var uppfylt af hopp.
Ack himmel svara, är den då förliden! Skall
glädjens sol för mig ej mer gå opp.

10. O grymma ~~[illegible]~~ tanke att
du mig bedragit O hvarför fins på jorden
kärlek till? Mitt hjerta är nu uti bojor
slaget! Det kan ej lossas, kan ej blifva
fritt

11. Jag trodde förr att trohet fanns på jorden
Jag trodde förr att kärlek än fanns till
Men derpå är Jag grymt bedragen worden
Och i försakelsen Jag blott får hämta tröst.

12. O kärlek! är du icke mer hvad fordom Du
warit har? Är du en lekbolt blott?
Från himlen du dock är härstammad worden,
Ja der ifrån du ~~[illegible]~~ ditt ~~[illegible]~~ ursprång
dock har ~~[illegible]~~ fått

Pigan som trampade på brödet

1. Med Sorgfe ton jag sjunga vill Om ett
förfärligt under; Du som det hör märk noga till,
och mins dett alla stunder: I Silau by vid
Pene strand, I Pommeren, det Tyska land;
Skall saken vara händer,

2. En fattig bende bode der, Och barn han
hade många, Som gorde honom ~~[illegible]~~ stort
besvär, Om bröd han nödgas gånga; Men
älsta dottren af sin far, Samt mor och
syskon afsked tar, Och ger sig bort att
tjena

8. Densamma kände icke sig Sen hon sig sjelf fick
råda Men rusad oförsigtelig I kropps och
själavåda; Ty all sin lön hon kunde få, Till
prakt och stöt den skulle gå, Och till
högfärdig lefnad

4 107 Husbonde sade: piga kär! Låt sådandt 57
högmod falla; Betänk af hvad för folk
du är, Hvad kan man dig väl kalla? Blir något
öfrigt af din lön, Så gif din får, det är min
bön! Han tigger ju sin föda.

5 Hon svarte: jag är ung och skön, Men granna
kläder felar; Hvad vill förslå min tilla lön,
Om jag med far min delar? Som andra skall
jag kläder gå, Ej någon tar jag någon frå;
Men sjelver det förtjenar.

6 En tid derefter hände sig att gamle fadren
dödde, Då modren, som sig ömkelig, På käpp
och krycka stödde, Bad dottren, som var temligt
rik, Till grafven hjelpa fadrens lik, Som
barnslig dygd befaller.

7 Hon hade då på fjorton är Sig mycket godt
förvarvat: Om hon med högmodssynden svår Guds
gåfvor ej fördervat. Hon sade: det mig går
ej an, Begrafven hur I vill och kan
Men jag mitt mynt ej skingrar.

8 Jag bör på nästa marknadsdag Mig nya kläder
köpa: E gagnar det mig då att jag Dertill om
lån skall löpa. Hur jag går klädder hvar man
ser Stor sak hvad gräf man gubbeen ger.

Ej någon derom sköter ~

9. Då hennes fru slik hårdhet såg, Hon mera ädelt tänkte. Barmhertig i sin hela håg Hon mat och pengar skänkte, Hvaraf den arma qvinnan då Hugsvalad; mände genast gå Sin döda att begrafva ~

10. Till fadder pigan buden blef: Hon derför väl sig prydde: ~~Gud~~ Gaf Gud och dygden skilgobref och högmod andan lydde: Dess fru gaf henne tvenne bröd, Att ge sin mor, som led stor nöd Och sådan hjelp behöfde ~

11. När hon ett stycke hade gatt Och harmsen bröden burit, Sin frus barmhertighet försmått, På modren häftigt svurit, Kom hon der vägen oren var: Märk hvad för medel hon da tar, Att röda skorna spara ~

12. Här fans ej Sten här fans ej spång, Hvarpå hon kunde klifva; Gå kring blef vägen alltför lång; Ej smutsig vill hon blifva: Thy lägger hon de bröden så, Att på dem kund törrskodd gå; Men hämnden resan stäckte.

15. 109 Dess fötter fastna genast qvar, När hon på
broden träder, På benen hon förgäfves drar,
Hon bannar, svär och häder, Ty som en stor
och jordfast sten Orörlig är, så hennes ben I
marken sig ock fäste.
14 När hon sig således straffad ser Begynner hon
att gråta, Af jord och himmel hjelp hon
ber, Med bleka kinder våta, Allt folk
till kyrkan skulle gå, Så sällsam syn
de undra på Och för hvarann förkunna.
15 Vid slutad Gudstjenst folket går, Att
detta under skåda: Man ser vår synder skan
hon står och kan sig intet råda; Om hjelp
hon tigger hvarje man: De bjuda till, men
ingen kan Dess fot från marken röra.
16. De fromme rådde henne till att alvar' bättring
göra, Bekänna synden, ty da vill Gud arma
syndar'n höra Hon ropte då: Jag usla
barn Har sjelf mig snärjt i syndens garn;
För tjensten jag nu lönas.
17. Guds ord jag aldrig älskat har Hvad
Presten sag föraktat, Bedrofvat bade
mör och far, Werldslustan eftertragtat.

Guds gåfvors missbruk var min lust, Nu mättas
jag af qval och pust, Och sådant allt
med rätta.

18 I ~~menskor~~ meniskor! som på se, Låt ditta
eder lära, att man bör ~~på~~ Gudi dyrkan ge,
Föräldrar skall man ära, Fly högmod som
en rot till allt, Som görs emot hvad Gud
befallt: Blin af min ofärd visa.

19. Knappt kunde hon de sista ord Med
bruten röst framföra, Förrän den eljest
fasta jord Begynte sig att röra, Hon
käppte sina händer hop Och sjönk så neder
~~[illegible]~~ i en grop, som henne straxt betäckte

20 O meniskor! betänken er Högfärden låten
fara, Och gerigheten, som man ser, Är och
en farlig snara. Låt pigans ofärd varna er,
Från syn och stolhet mer och mer Till dygd
och gudlig lefnad.

Alprosen.

Högt på Alpens isbelagda spira, Dit ej
någon menskliig fot kan gå, Syns Alprosen
sina stänglar vira In i bergets högst belägna vrå

9 Men i dalen växte ock en blomma, Lika skön som
Alpens fagra ros; Många friare till henne kom=
ma, Alla ville ega Maijenthalens ros.
Den blomman var en ung, behaglig larna, En dotter
till den rika Konrad Moor; Men hon ej följer
någon lycklig stjerna Ty högmod uti hennes hjerta
Ack, i blommor! sukade hon ofta, Den som finge ega bor
er en stund, Finge kära huru skönt ni dofta
Och trycka blott en kyss på eder mund.
5 På hon tänkte, då en yngling sade; Eveli, sag vill
du bli min brud! Då allt mitt guld jag för din
fot nedlade Och klädde dig i Alpens blomster skrud
6 Ny, hon sade, ingens mö jag blifver Förrän han mig
först ett löfte ger, Det är att han mig en Alpros
gifver, En enda blott, jag fodrar icke mer.
7 Kuno har du mod att detta göra, Då du skall för
evig bli min man; Herran hand på berget dig skall
fora Farvål, o Kuno! bloll du lyckas kan.
8 Han nu gå mot Alpens högsta höjder Och Eveli
skyndar glad till byn För att njuta dansens yra
fröjder. Medan älskarn vandrer emot skyn.
9 Kuno klattrade på bergets ~~klippa~~ klippa

Tills han kom dit som blomman slagit rot
Hans enda handtag var en blomsterknippa
Och på en torfva stödde han sig sin fot

10. Ack! Eveli, nu har jag denna blommor, ~~men~~
Men hvad är det? alpros, hvit som sno;
Eveli, vänta! Snart, ack snart jag kommer,
Min Gud, jag fallar... låt mig icke dö

11. Så han ropar då han störtar neder
Hiskligt djupt, från Alpens högsta topp;
Uti dalen ligga blott hans kläder Och
hans ryslig sönderslagna kropp

12 Och Eveli, hon kom nu ifrån gillet, Och såg
den dode, ~~da~~ hon skrek: O ve! Du store
Gud! Jag har förspillat Lifvet för den
som Jag älskade!

13 Och hennes fader äfven kom till stället,
Men da förrent dem bada två; Sen hela
byn med honom tårar fällde; Till brudpar
döden gjorde dem ändå

14 Längre pennan ej förmår ~~att~~ rita Om
bestraffad qvinnonyck och mod, Alpens
rosor äro ej mera hvita, De blefvo färgade
af Kunos blod!

Hilmas Wisa

1 Wid lindens fot på Dünastranden Hilma mot sin luta satt; Solen sken på himlaranden, Sjönk i våg – och det blef natt.

2 Hilmas blickar följde vågen, Följde sagta solens lopp, Med tår i ogat, sorj i hågen Hon drommer om sin lefnads hopp.

3 Naturen hvilar, lärkan tystnar, Dufvan är vid makens bröst; Nyssnar Näktergalen gladtigt lyssnar Uppa flickans milda röst.

4 Nog vet jag hvad jag ville vara: En liten lampa i dit bunt rum, Jag skulle lysa lågen klara, En trogen väktare, fast stum.

5 Men nog vet jag hvad jag vill vara: En liten blå "förgät ej mig", Jag skulle blomstra, blomstra bara Beständigt finnas på din stig.

6 Min Axel, Axel detta hjerta Det kl klappa blott för dig O, kände du min bittra smärta Du skulle aldrig glömma mig

7 Ack, mins du när på dena stranden Dit oss vår första kärlek dref, Wi knöto ömme vänskapsbanden Just då mitt hjerta fängsladt blef?

8. O, mins när du mitt hjerta snärde, Och min första kärlek vann, När sedan älska du mig lärde, Blef du mina dar's tyrann.

93.

9. Men nu, hvar ser jag dig väl åter, Dig som
efvigt tro mig svar, Du ser icke hur jag gråter,
Och du glömmer hvar jag bor ~
10 Men jag måste gå att lossa Dessa band,
som [illegible] fängsla mig; Grymme! att du
så kan krossa, Den som andas blott för dig ~
11 När jag skall i grafven gommas Och din bild
Jag med mig för, Må ej dessa orden glömmas:
Dig jag lefde, dig jag dör ~ Tilda Pitters
i Tässebro [illegible] / På alla Tässebro

Sjömansvisa ~ Pigar

1 O, du glade sjöman, När du lemnar ditt land, För
den resa ökring verlden på den vilda ocean; Jag är
glader och förnöjd, Och jag sjunger med fröjd; Och mitt hopp
står till Herran uti [illegible] himmelens höjd ~
2 Ankaret vi wändar upp, Seglen sträckas upp i topp.
Och en man går till rodret med de andra klarar
upp, Och med hattarna i hand, Står vi klare
alle man Och ett ömt farväl vi sända till
vårt kära fosterland ~
3 Nu är alltting godt och klart, Skeppet börjar göra fart,
Wåra flickor står på stranden, ser oss långsamt ila bort
Och en brinnande tår ifrån deras ögon går Och med klap=
pande hjerta de strax mot himmet går ~
4 Dagen lider till slut, Natten ser förfär=
lig ut Och det blåser och det susar i
hvarendaste klut, Manen redan gått ner,
Stjernan synes ej mer, Svåra byar och sjöar

115 uti öfverflöd hanger.

5. Storm och brusande haf, Skeppet lider der af Och den stolta matrosen står på brädden af sin graf, Men han tröster sig dervid Att det hafver ingen nöd Fast ett filstig kunde göra att han låg i grafven död.

6. När man en gång räcker hand I ett främmande land, Står der tusentals med flickor med en vid och öppen famn: A War välkommen i land, Du min glade sjöman, War välkommen, var välkommen du min glade sjöman.

7. Denna glädje är så kort, Snart så kall vi ila bort Och mot norden vi styra med en dyrliger fart Och en gynnande vind, Skall oss snart föra hem Till föraldrar och syskon och till en öm och trogen vän.

8. När man en gång racker hem, Och man råkar sin vän Som i lifvet och i döden älskas utaf kärleken: Kom och omkring verden på den vilda ocean.

9. Nu är allting godt och klart, Flickan

eger sin skatt Och nu slutar jag min visa
med ett kärleksfullt godnatt Jag är
glader och förnöjd Och jag skunger med
~~[illegible]~~ fröjd Och mitt hoppt det står
till Herran uti himmelens höjd

Skolmästaren.

1 Skolmastaren har ett farligt göre, Han
jemt kall höra på barnens sång, Jag
har ej tålamod ej heller öra, Men ack
tyvärr är det nästan tvång, Det är mitt
yrke, jag ~~[illegible]~~ tjenar maten, Jag lefver
ypperligt på bröd och sill Jag hafver
lön utaf ~~[illegible]~~ sjelfva staten, Fast den ej
mera kan räcka till

2. Till kläder blir icke skilling åtta, Men
ett mig glåder ändock minsann, Fast
jag är fattig, som en kyrkoråtta, Så är
jag ändock en tjensteman, Att lära skrifva
(ack hvilken smärta) Men ej stort bättre,
att räkna bråk Om skönt man hade ~~[illegible]~~ af
sten ett hjerta Man kunde ledsna vid
sådant tråk

5. 116 117 Du skrifvit ila på denna sida, Skall denna bok- 67
stafven heta k, Och gjort ovalerna något vida
En sådan starfva är du också, Ack räkna högt och
sätt till en nolla, Ty tre och sjutton det
gör ett tjog, Det vore väl om man kunde
~~tolla~~ trolla Den ~~regeln~~ regeln i dig, kom nu ihåg
4 Och hela summan är tränne sexor, Hvar är du
kalle kom genast fram, Nu skall ni läsa upp
edra lexor, Och läs att du ej får gå med skam,
Och sen i bebelskan! Hit du Anna, Hvad hette
Esaus gamle far, Den frågan kall du för mig
besanna! Hå - var det ~~Jacob~~ Jacob, ett sådant svar
5 Det var ju Esaus rätte broder, Han hadi en
fästemi ganska skön, Han stod i gunst hos
sin kära moder, Likvist det var en sjuårig lön
Det var den hyggliga täcka Rakel, Men
för ett enda, ett litet rus, Det Jacob
hände ett stort spektakel, Han drack för mycket
utur ett krus.
6. Nu slut i skolan för denna lagen, För alla
barnen, som samlas här Får jag nu sitta och
läsa lagen, Och till på köpet så är jag kär

97.

I kunnen veta hvad jag får lida, Jag är snart
frestad att gå i ån; Jag önskar mig vid min
flickas sida, Fast många mil hon är härifrån,
7. Men om min lön litet större vore, Då kunde
jag uti verldens prål, Få vara med likasom
de store, Och äfven sitta bredvid en lål;
Men jag är sämre än mån deroppe, Som
omkring solen jemt går patrull, Ty här
i huset finns ingen droppe, Men han
hvar månad en gång är full.
8. Fast är från år han beständigt rumlar,
Jag lycker nästan han mot mig der
Man har dock aldrig sett honom tomla, Blott
vänligt blicker han till oss ner; Men jag får
slitas med mina oden, Långt nedom trappan
på lyckans höjd Tilldess jag engång går
hän med döden, Då blir jag säkert
fullkomligt nöjd.

Iven Jönsson i S. Rågebodatorp
Jöns Jönsson i Skepparstaf
1887

Der bade en Jungfru allt vid en strand Hon var
bade nätter och grann, Der kom en Herre
gangandes fram, Dett var väl så sent
om en väll.

2. Den Jungfrun hon lalte till pigan sin
Du länder mig upp ett par Gus Och
sedan säger hon till pigan sin Du bädder en
säng till den Herren :::

3. Den Jungfrun hon gånger sig i sin kam=
mare in och bäddar sin säng åt sig Sen
lägger hon sig i ~~[illegible]~~ godan ro Tills
klokan slog fyra da steg hon opp ~

4. Den Herren han vaknade ~~[illegible]~~ vid det ~~[illegible]~~
sorlande larm Han ropade hvad är det
på färde som störer min sömn Jag stiger
vanligen ej opp förrän klockan är fem ~

5 Den Jungfrun hon svarade här brukar
man så ~~[illegible]~~ Då främmande herrar här sig befinna
Det är fannt det blifver väl dager ändå,
Men man bör derom dock icke påminna ~

6. Den herren han rustade sig till att stiga
opp, Han sade haf tack skona Jungfru för denna
roliga natt Här lär jag nogsamer ej komma
försann.

7 Den herren han frågade hvad han skyldig
blef Allt för den sallsamma owanligt
goda natt, Han sade sexhundra Riksdaler
och trettiotre Det blifver ÿ nog ändå ér
8 Ack ny min yungfru hon är allt för dyr
Det blifver väl mindre ännu, Jag har icke
haft något nöje der för Alltså resar jag nu
på stund
9. Adjö min ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ Jungfru nu resar jag
bort Ho vet om jag nånsin kommer
igen Wällkommen min herre välkommen
då snart Det blifver dock mindre ännu
Den Andar:
Tjent hafver jag uti städer och på land
Och när jag kom till Syltenkäft då räckte
jag försann Sjung, hopp, hopp, hopp, fall
Sjung hopp, hopp, hopp fall Och när jag
kom till Syltenkäft då räckte jag försann
9 En visa jag vill sjunga, Och den som är ny,
Der var en del bladhunder som bad mig
påstryk Sjung, hopp, hopp, hopp fall
Sjung hopp, hopp, hopp fall Det

var en del blodhunder som bad mig på stryk.

3. Pickelharen han sade du följ nu med mig. Ty det har ju alls ingen fara med dig. Sjung hopp, hopp, hopp, fall. Sjung, hopp, hopp, hopp fall. Ty det har ju allsingen fara med dig.

4 Och när som jag kom dit jag skulle gå Der stodo fyra tigrar och lurade uppå Sjung, h, h, h fall. Sjung hopp h h fall. Der stodo fyra tigrar och lurade uppå.

5 Och när som jag kom i slagtrummet in Der stod en så länger den gaf mig på kind Sjung, h, h, h fall, Sjung h h h fall Der stod en så länger den gaf mig på kind.

6 Sen ville den slå af mig både armar och ben Då kunde man väl se den hadde ett hjerta utaf sten Sjung, h, h, h fall. Sjung h h h fall. Då kunde man väl se han hadde ett hjerta utaf sten

7 Ringkoda och sjöfhas som sade till mig Dig skall jag trå under kodan på mig. Sjung h, h, h fall. Sjung, h, h, h fall. dig skall jag tra under kodan på mig.

8. Den syltne han stod och grät vid sin bro
Ja detta mig kostar mer än någon kan tro
Sjung, h, h, h fall. Sjung, h, h, h Ja detta
mig kostar mer än någon kan tro.
9. Syltenkaft sade med jemmer och gny Ja
nu ska du ha för tolf skilling stryk. Sjung
h, h, h, fall. Sjung, h, h, h, fall. Ja
nu ska du ha för tolf skilling stryk.
10. Gödgalten han sade med ett förbistrat sinn
Dig ska jag nu mongla med knippelen
min Sjung, h, h, h fall. Sjung, h, h, h fall. Dig
ska jag nu mongla med knippelen min
11 Den tjocke han sade med ett förbistrat sinn
Dig ska jag nu smörja med fläskahasen min
Sjung, h, h, h fall. Sjung, hopp, h, h fall.
Dig ska jag nu smörja med fläskahasen min.
12 Pukelhurtig [illegible] den sade ge honom brastryk
Det blir intet bättre än vi får den på
vår by. Sjung, h, h, h fall Sjung h h h
fall. Det blir intet bättre än vi får den
på vår by
13 Puckelhurtig han gjorde en förbistrad uppsyn
Dig skall jag piska så blodet står i skyn

123 Sjung, h, h, h fall. Sjung, h, h, h fall. Dig skall jag piska så blodet slår i skyn.

14 Den svarte han stod och såg deruppå Han sade var du intet lat till att slå Sjung, h, h, h fall. Sjung, h, h, h fall. Han sade var du intet lat till att slå.

15. Den svarte han stod allt uti en vrå Han börja att kicka med gåsvinan grå Sjung, h, h, h fall. Sjung, h, h, h fall. Han börja att kicka med gåsvinan grå.

16. Lampablocken han stod allt uti en vrå Han var så liten att jag honom ej såg Sjung h, h, h, fall. Sjung, h, h, h fall Han ville mig slå men han kunde ej nå.

17. Sen leken var slutad och allting var bra Sen ville de tigrar min blodtoddig ha. Sjung, h, h, h fall Sjung, h, h, h fall. Sen ville de tigrar min blodtoddig ha.

18. Sen ville de mig på karran dra, Jag ville sjelf kuska men de skull dra Sjung, h, h, h fall. Sjung

h, h, h, fall ~~[illegible]~~ Jag ville sjelf kuska men
de skulle dra.

19. Den länge han sade med ett förbistratt
sinn Dig skall jag truska med plegelsfisken
min Sjun, h, h, h, fall, Sjung, h, h, h, fall
Dig skall jag truska med plegelsfisken min.

20. Den som denna visan sjunga kan är känder af
var man De gifva honom vedernamn och kalla
honom tyran Sjung, h, h, h, fall. Sjung
h, h, h, fall. De gifva honom vedernamn
och kalla honom tyrann

21. Den som ~~[illegible]~~ denna visan sjunger och intet
lägger till skall plikta hundra ~~[illegible]~~ banco
och mista äran till Sjung, h, h, h, fall.
Sjung, h, h, h, fall. skall plikta
hundra banco och mista äran till.

Den Tredje:

Tacka flicka vill jag fuller ha, san, Som förstår
se pyssla om mej bra, san Som å redobogen
Följa mej på krogen Och ta sej en sup så
väl som jag, san, Hej hopp, san, leka godt
san, Inte gifter jag mig än så brådt, san.

2. Ho ska vara vacker som en dag, san För jag
tål ej någon skråpuk jag, san Alltid ren
och snygger, Nog att jag å stygger, För jag
sjelf behöfver ingen lag, san,

125 Hej hopp san, x.

3. Ho ska vara actiös på allt vis, san, Laga om båd ko å so å gris, san, Munter qvick och flitig Oppe sent och bitti, Aldrig steka ryggen på vår gris, san, Hej hopp san x.

4. Om det skulle hända i en hast, san, Att hon ber en slack ett ögonkast, san Då ska ho besinna, Att e täcka qvinna Blir för dylikt narri ille fast, san, Hej hopp san x.

5 Om jag kommer drucken hem ibland, san, Ska ho krusa för sin akta man, san, Ta ner mat å hylla, Sköta mej i fiella Så att allting går mej väl i hand, san. Hej hopp, san x.

6 Fälla gifs det männer som fått horn; san, Höga kanske som vårt kyrketorn, san, Men ger hon mig täcka, Så adjö min docka, Knäfveln ger jag då mitt hjertekorn, san, Hej hopp san x.

7 Aldrig tål jag höra minsta knot, san, alldrig får ho ~~[illegible]~~ mulra mej emot, san Utan lycktig vara Sasom fordom Sara, Annors strax på porten och en fot ~~[illegible]~~ san. Hej hopp ~~san~~ x.

8. Kersti lilla! om du ~~[illegible]~~ sjelfver vill

105.

san Uppå denna kunsjön chör du mej till, san
Anörs får jag bolla, Den får jag behålla:
Ho tar stryk och ligir ändå still, san, Hej
hopp, san, x.

9 Narri har du fälla nog förstått, san,
Narras får man fuller, fast i smått san:
A du sinnat bara, Har det ingen fara, Och
vi gifta oss och det helt berådt san Hej
hopp, san, Lika godt, san, Nu jag gifter
mej så brådt jag kan, san.

Den Fjerde

I en bok den satsen jag fan: Säll du
andligt fattige man! Alla nöt ä
lykliga gerna; Lykan sitter ej i vår
hjerna Men jag vet wärdera mon cher
Den dumma stakarn som det ej är.

2 Mången klok och tänkande karl
Alldrig låtet se hvad han ä var.
Samma sak hos Fruar vi finna; För, sin
man så ~~tögen~~ trogen brenna Likväl ses
ibland här och der en trogen hustru, —
som det ej är.

3. Ett exempel äger jag ~~kan~~ än, Sådant
han der tusende män: Men en mentös

129 Som en enka utan bröst, Som en korf
futan skinn, Som ett värdshus utan vin,
Som en patti utan sång, Som ett fickur
utan gång, Som en Aagaard utan ost, Som
en prostgård utan prost. Ja grosoren som
icke har pengar han står Så flaut som det
nyklippta får. Hollia ia! Hollia ia!
Holliai Holliai.

3 I aktier man nu spikelerar så fritt
Tjenar sig tidt, fri från "fallit,"
Ja men mynt får man ha, anors kan det ej gå
Och till stut får man oftast då stå, Som
en spåvang utan häst Som ett värdshus
utan gäst, Som en droska utan hjul Som
Gedalja utan guld, Som en bonde utan gård
Som en trägård utan vård Som en skola
utan barn, Som ett fisknät utan garn.
Ja en god spekulant får ha ~~pengar~~ mynt, annors
står Han så flaut som det nyklippta får.
Hollia ia! Hollia ia! Holliai Holliai

4 En flicka, som väntar ett ~~f~~ arf, hon kan få

Friara så Knappt hon kan gå Ty herrarne
följa så glada i hog, Är hon fattig, hennes
framtid då låg: Som en synål utan tråd,
Som en sjöman utan båt Som en skräddar utan
nål, Som en värja utan stål, Som en smedja
utan härd, Som en löjtnant utan svärd
Som en guldsmed utan guld, Som en pudel
utan ull. Ja en flicka som icke har
pengar hon står Så flaut, som det nyklipp
ta får Hollia i Hollia ia! Hollai Hollaai.

Resan till Americka.

Wi sålde våra hemman och gaf oss sedan ut Som fogeln här
bort flyger när somnaren är slut Han kommer engån åter när
våren skrider fram; Men vi få aldrig skåda vår kära fosterland
2. Vi tänkte att förljufva det sista lifvets slut, Liksom att kom-
ma längre an Herren stakat ut. Vi reste genom Sverige med
något öfver mod, Vi kände ej det ödet, som för oss der ute stod
3 Vi ~~genom den~~ reste igenom den Engelske ort På vagnar och
på banor, som foglarne så fort. Det var så skönt att skåda och
landet få bese; Men vi fördes så snart den lokalen förbi
4 Och när vi komma till den Lifverpolska hamn, Begynte ångrens tårar
så strit att flyta fram Det blef en hjertans sveda i bröstet

131 på varen: Det taltes nu om Sverige och vårt fordna hem.

5 Här lades vara pengar tillsamans på en gang, En vexel sedan kop
tes på en Engelsk bank. Vi fingo den utbyta mot guldet rent
och klart; Men få den nu tillbacka, det var oss nu för ment.

6 De skickades nu fore till nevyorks ränteri, Man fek dem aldrig skåda
man fick dem aldrig se, Ty när man kom att fördra var myntet
taget ut Då blef en ryslig klagan som skrifves om till slut.

7 Vi packades tillsammans uti ett ofundt qvaf, Det var för oss
att skåda lick som en öppen graf. Den fådan som vi fraktat ifrån
vår svenska ~~nord~~ jord Det var oss nu förbjudet att taga med (ombord)

8 Här talas och här skrytes: I fån ju må så väl, När fattas
eder intet till kropp, ej heller själ; Dett fick man sedan finna
nu man bedragen var När hungern kändes komma som icke lifvet spar

9 Och när vi hade seglat en vika eller två, Ett morker däcket höljde
och brede sig derpå: Vi kunde knapp se varandra, knappt andas
eller gå Det var en faslig plåga för stora och för små.

10 Nu styrdes det mot norden mot isens kalla berg, Då blef en
ryslig kyla, som gick till folkets märg, Vi kunde oss ej berga
ej heller våra barn; Ty kölden var nu våre än vi var hemma van.

11 Nu styrdes ~~det åt nord~~ den åt södern till söderns varma vind,
Der solen sonder brände vår blecka, magra kind, Nu klagas och
nu grätes men ingen lindring var Ty solen här nu brände så
skarp och het och klar.

12 Nu blef en omlig hunger med sorj och gråt och gny, Ett
jemmer som sig trängde till himlens höga sky Och doden fasligt
härjar på folket inom bord Man ser de dode kastas i hafvets
vida flod.

13 Ett or det som gramer mitt hjerta till men dör: Att se de
arma barnen har gråta efter brod: Vi kund ej dem hjelpa
ej lindra deras nöd De måste nu så gråta och sedan derpå dö.
14 Har han väl och ett hjerta som var af hårda sten, Jag
ryser när ja nämnar den Engelsa kapten. Likom ett djur
i skogen som rofvet gripar an; Det var ett djelvulsk foster
han var af sjelva f-n.
15 Vi såg nu ganska tydligt, och det äfven nog, Att han med flit
och vilja oss lifvet efter stod Att bringa ostill döden det var hans
högsta lust, ~~Ty döden genast klappade på fadrens hjerta hårt~~
Dett juret hade gripit ett rof från Sveas kust.
16 En fader måste bära sitt barn i famnen upp Och det från
däcket kasta i vida hafvet ut Det måste da väl tagit
hans hjerta ganska hårt Ty döden genast klappade
på fadrens hjerta hårt
17 Och när vi ändtligt sträfvat till Quebeckstranden fram
Der möter oss koleran der stuper mången man. Det var
en ryslig jemmer med qvinnor och med man Ty alla lågo
sjuka och bars i land med säng.
18 Om någon för har skadat de menskor som var qvar Han hade säkert
vågat att de ej desamme var var. Se der ~~fatta~~ förfalna kropar
och blekhet uppa kind Och ögat uti pannan fördunklad
fallit in.

133

19. O! Herre Gud [illegible]ra hvar menska på vår jord,
Att ge sig så i fara och tro Apostlars ord. Dått är
ett kylningspulfver att har få taga in För dem,
som ämne resa och ha ett flyktigt sinn.

20. I Sver[illegible] var af ålder ett folk så foromt och
godt men af naturen kommer att de så
ofta spelat lott. Och låtit sig bedraga och
kommit illa ut. Det skett i fordna dagar, det
sker och nu till slut.

21. En allmakt nu så lagar, vår Gud har så bestått,
Att ogräs skott upprykas här på vårt Sveas fält,
Som bindas skall i knippor och sedan sändas ut.
Till långt aflägsna länder, att högmod röta ut.

1 Är du rogad af spel 2 Har du någon fäste man 3
3 Hvarför är du frågvis 4 Är du rogad af dårskap
5 Hvarför gifver du bort kyssar 6 Högmodas du af
dina vackra kläder 7 När skall du gifta dig 8 Är
du svartsjuk 9 Är du högmodig 10 Får jag bjuda
dig på en dans 11 skall du intet gifta dig
12 Är du falsk 13 Är du på bal någon gång
14 Är du rogad af att prommenera 15 Speglar
du dig gerna 16 Hvarföre gifver du possentifvsvor
17 Är du ofta läfäng 18 Får jag bjuda dig på en prommenad

19 Ar du kär i någon 1 Allt som lynnet är
2 Bry dig intet om mig 3 Dätt är stor skam att begära
4 Tyst med det 5 Ja helst om Jultiden
6 Ja vist 7 Nog vet du det 8 Hålt knabran
på dig knäkström 9 Dett hander sällam 10 Dett
gör jag för ro skull 11 Wissa tider 12 Tram för
allt 13 skulle vi tro det 14 Mycket litet
eller intet 15 Dett får du intet vela ty du
kan intet tiga der med 16 Skulle jag behöfva säga
dig det 17 Tror du intet det 18 Du är vist mellan
kalisk I A A E A A T T T T T
Hans Gumma icke senar var för än hon fattat
Son i fat och öra; Dock saggan var ändå för
snar hon slet sig lös hvad vill Gumman göra
Snus nassen står och ser har på tar upp sin Dosa
En pres han tager Han ser ett svin mitt för
sig stå Som snussa vill och väder drager
Kära min Ola O kunde du tro Jag velle till
stäng min Där O kära min ola kom in i min famn
Jag hoppas att mor ej skall vakas af lam
kom skall du få kyssa min mun
Slut eller Fin. Visan Ar Min Fin

Dett var en söndagsmorgon för än solen rann gick upp
En skön jägare gick ut:: han sig att ikagen
gånger att höra faglar sånga de lekte och de
smekts lik som de varit par::
2 Det var en söndagsmorgon för än solen rann gick upp
En skön jungfru gick ut:: Ja helsningen var
denna, gu dag du sköna Emma, Hvi vågar du
dig att så ensam gå ut, jungfruen föll till
marken och blef vit som en snö när han
dignade ner, då jenast vatten hemtas, att på
den jungfru dankas, och strax stod hon upp
och var frisker som för ut. 4v Sen tog han
henne med sig till det grönaste träd der de
talades vid, om du vill bli min maka skall jag
dig ej försaka ja tolf tunnor guld vill jag gifva
dig i qvätt 5v Gosse lille gör du icke narr utaf
mig fast ja fattiger är, sök du ibland de rike
der finner du din like ~~dyr~~ i himmelen i
himmelen der har vi lika det 6v jungfruen gick
i kammaren slog dörren i lås och skot regelen för
hon skrifver dessa orden, min fästeman på jorden

ja dig vill jag älska i lif och i död,
vi ja nästa gång de träffas vid det grönaste
träd der de tades vid då skänker hon sitt
hjerta i glädje och i smärta sa sant som
här fins stjernor på himmelen den blå

1) Men se hvad himlen strålar klar och blå
Tänk den som mången anansänge gå att höra
Näktergalens sång, å gvällt lock söte mamma bara
lovär snill

2) Så talte här den sköna Emma Nyss och
tryckte så på modrens hand en kyss men
pappa hörde hvad den gunstling bad
Lätt flickan gå han till sin gumma sad

3) Vid modrens ja den sköna Emma log
och hatt och hanskar i en blick hon tog men far och mor
de gingo båda med En ganska god men och en tråkig sed
[illegible]

4) Sån gingo de till villan der du vet
och där blef Emmas kind så det
skönt nedersloggen uti sommarnatt hon gick alts närmare
[illegible]
der fogeln sätt
[illegible]

5) Tappa gorde genast då och åter
[illegible] och vänder mägen

114.

[illegible] [illegible] [illegible] [illegible]

[illegible] [illegible] [illegible] [

Höst Visa

Nu hör man hösten åter jag tror jag rektigt gråter
När som jag tänkar på ~~de~~ De som mer lagar sköna,
Då jag uti det gröna Med vänar har fått gå —
2) Farväl i, Gumma slägtar! Man få nu byta drägter
För dett nu ha bort flytt, Ja nästan djuren alla
Nu låta drägten falla, Och klär sig på nytt
3) Hur mängen fogelskara, Nu lemnar oss och fara...
De älska ej vår nord. Men ej så hart jag dömmer
Om sparfven ty han glömmer Wisst ej vå svenska jord
4 Nu ka jag icke icke vandra — Ej heller nagra andra —
Till hunnemara ut. Att höra näklar galan
Uti naturens daldar, När dagen den är slut —
5 Hör böljorna de brusa, Och kalla vindar susa
I skogens höga träd! Min båt du får mu hvila
Och ej till vägga ila Ligg still i ro och fred —
6 Kanske vid skeppsbron heller, Om dit jag kossan ställe
Dock nagat roligt finns Nej så kan jag bedyra.
Man kan knappet ~~kos~~ skutan styra...
Dett blås som bara hen!
7) Ja vi nu gasen tända! (A fella, kan lätt hända)
Jag menar lyckten ju Ty månens ljus om natten
Ej lyser, last vatten I strömmen störtar ner —

×

2*2=8

116.

1) Där stod en fagor lilja Uti den gröna lund
Hon blickade mot solen Hvarenda morgonstund
Hon gladde sig åt lifvet I snövit blomster skrud
Af Herren har hon blifvit så smyckrad som en brud
2 En fjäril flög att dillrar Den samma morgonstund
Flög så till fagor lillja Uti den grönna lund
Af samma färj förtjusad, Han föll till stoftet ner
Han sade till den sköna Och hör den bön jag ber
3 Han jag med dig få lefva I denna grona lund
Och vid din sida vilja, Hvarende morgonstund.
När andra fjädra, För nya blom mor slå
Vill jag in vid den sida Beståndigt hos dig stå
4 Ditt oskuldsfulla väsen, Din oskuldsfulla själ
Har fängslat håg och sinne Jag svär att bli din träl
För dig evigt älska i glädje lust och nöd.
Så länge som jag andas Intill min bleka död
5 Den liljan hon trod Sitt sokersöto skall
Hon öppnade för honom Sitt ljufva ungdoms kall
Han flög der in berusad Af lifvets balsom sög
Men till en ros i dalen Han bort från henne flög
6 Den liljan hon sörjde Sin färil bitterlig
Hon fällde många trårar, Uppå sin lefnadsstig
Men förän midagtimman Hon blek och sorgsen stod
Då kom en vänlig dufva Och liljan med sig tog
7 Den liljan var en flicka Som i sin oskuld stod
Fjerilen var en gose Som henne grymt bedrog

Men dufvan det var döden som ~~[illegible]~~ kyste flickans
mein Och hennes anda förde Till Englarnes förbund

8) Rosen var en enka rik på gods och guld Som så en gåsse
plågar ~~[illegible]~~ Alt för sin otros skuld Han smärtans
tornen känner Han finner ingen ro Så går det
falska gossar som bryta deras tro Ursakta slarfve
Slut eller fin visa är min for jag har mycket bråt

1) En Herre man så rik och bald Han ägde tunnor
guld och fler hemman i sitt väld fick se en
flicka huld Bland skogens stammar ensam står,
han talade till henne så Sjung tralliala sjung tralliala
sjung trallalilla la

2) mitt vackra barn hvad heter du, säg mig det ljufva
namn, Kom sätt dig vid min sida nu vid skogens blomster
~~[illegible]~~ hemm. Så få vi språkas vid en stund i
skogens en ligaste lund

3) Mitt namn är Elin men jag får ej längre dröja här
Ty dagens sol snart nedergår och jag skall plocka bär
I korgen som jag fått af mor, hon väntar mig i kojan bör

4) Ack Elin ingen flicka säll och sät som dig jag sett
Kom sätt dig vid mitt omma brost jag berdig blott
om et. Gif mig en enda liten kyss var intet rädd
att någon lyss Sjung tralliala Sjung tralliala Sjung
Trallalillala.

118.

5) 141 Nej jag har loft min gud att ingen kyss ge-
bort för änden dag jag skall stå brud och det blir
innan kort. Och då skall Johan hafva den som från
min barnd om vatt min vän . . . . . .

6 Hvad du är barnstig blyg och dom som sådant
tala kan Din Johan vet ju ej här om ej heler
någon an. Ja du skall allt få peningar gif mig
sen det som jag begärt

7 Mig locker icke penningar ej heller gods och guld
Det hjelper ej för samvets qval och så för evig skuld
Ett fredat bröst är mera vart det har jag i
ka=kosen lärt

8) Och Johan fattig gosse är ett tvorp jag
honom skänkt, jag svär härvid han har min
ära kränkt. Och torpet tager jag igen lef
så i sorjen med den vän Sjung trallilala
Sjung trallilala Sjung trallallillala

1) Ett bref jag ville ~~skrif~~ skrifva till dig min
lille vän, för att med dig taga ett kärleks ömt farvål
Tårar rina fran mitt öga nar jag tänkar uppå dig
O min tanke ilar emot skyn till dig::

2) Jag går med dig till stranden och bjuder dig farvål

Och onskar dig all lycka omt allting går såväl
Sedan ber jag du är trogen som jag tror nog att
du är O du gloda yngling du för mig är kär::
3) Himlen är min hydda och Jorden är mitt tjell
Och stjernorna de lysa i den mörka qväll Åskan
skallar hafvet svallar lilla vän hur är med dig
O min tanke i här smot skyn till dig::
4) Men om du bara viste så mycket som jag vet
För du skall bara tänka jag fragar littet efter dig
Lefver jag och hvart jag kommer fins här alltid
gossar nog Derför kan man A glömma den som
hemma bor::
5) Men om du bara viste ~~[illegible]~~ her omt jag åskar dig
Så kunde du ju aldrig öfvergifva mig
Grona linden bojs för vinden som mitt hjerta
bojs för dig Mens du hvad vi talte på den
grona stig::

1) Förflutna äro de glada stunder som vi
tillsommans lefvet har De timmar gingo som
sekunder men nu står blott af minnet qvarer
2) O hvem var det som oss åtskillde ty jag af

all ingen ting Jag lider tådigt din hjertans
villja i bleka döden blir du min

3) Du är den rika verldens gosse derför kan jag
dig väl aldrig få, Vi hafva fått olika lotter
men lika hjertan i oss slå

4) Skall jag min vän då öfver gifva den enda tröst
jag i verlden har Då går det mig emot min
villja Sin har jag ingen glader dag

5) En annan sol för mig upprinner en evig
sol så klar och ljum det blir ett ljus som
evigt brinnar i de utvaldas fröjderum

6) Engång du sanna får de orden i alla dina
lefnads dar Att ingen älskar dig på jorden
så hult och trogot som jag ~~[illegible]~~ har

7) Men lef nu lycklig i dinna sagar för glöm mig
efvigt om du kan För jag på åldersväg aldrig
klagar ~~[illegible]~~ jag
lider tådigt som ett lam

8) ~~För~~ sista gång jag pennan förrer Och
bjuder dig ett ömt farväl För tiden jag
nu icke ~~[illegible]~~ klandrar ty Herren
Gud han blir min tröst

Sjömans Visa

O. du glada sjöman när du lemnar ditt land för att
resa omkring jorden på den villda Ocean jag är
glad och förnöjd Och jag sjunger med fröjd och mitt hopp
står till Herran uti Himelens höjd

2/ Ankaret vi vinga ut seglen hupp i topp en man
går till rodret men vi andre hurra upp O med
hattarne i han står vi glade alle man Och ett omt
farväl vi sända till vårt kära foster land

3/ Nu är allting godt och klart skeppet börjar göra
fart vara flickor står på stranden der oss långsamt
ila bort Och en brinande tår i från ögat deras öga går
Och med klappande hjertan de strax mot hemmet går

4 Dagen lider nu till slut natten ser förfärlig ut
Odet blåser odet susar i hvarendaste knut manen redan
har gåt ner stjernor synas ej mer morka skyar stora sjöar
ut öfverflöd man ser

5/ Storm och brusande skeppet lider deraf och den
stolte matrosen står på brädden af sin graf Men han
tröstar sig der vid att han hafver ingen nöd Fast
ett felsteg kunde göra att han låg i grafven död

6/ När vi engång komma fram till ditt främmande land
Står der tusentals flickor med en vid öppen famn
Var välkommen i land du min glada sjöman

7 Denna lycka är så kort snart vi måste ila bort Och mot
norden vi styra med en dejelig fart Och en gynnande vind
skall oss snart föra hem Till föräldrar och syskon
och en huld trogen vän

8) När vi engång komma hem och få träffa sin vän
Som i lifvet och i döden älskas utaf kärleken Kom och
vila i min famn, vid min svallande barm Trån den
resa omkring jorden på den vilda ocean

9) När allting godt och klart flickan äger nusen skatt
O jag slutar min visa med ett karleks fullt godnatt
Jag är glad och förnöjd ~~och~~ jag sjunger med fröjd
Och mitt hopp står till Herran uti himmelens höjd

Äppelsin Flickan

1) En qväll så sällt uti kongs trägårn jag satt Der mäter
mig en flicka hon viskade så gladdt Vis inga sura minar
kop nagra äppelsiner, på singelsling sing sing, för det gör
ingenting

2 Så glad blef jag och tog en äppelsin jag frågade
min flicka med en så hjertlig min Hvad är dit namn
min lilla Kom och sätt dig ner så stilla på singelsling
sing sing för det gör ingen ting

3) Helen det ven i örat uppå mig Kom följ med mig
till staden hon svarar intet nej Ach ja min Herre
gerna jag vill så lätt förtjena på singelsling sing
sing för det gör ingen ting

4) Min arm hon fick och sedan af det bar Till en
gränd i staden der ett hotell det var jag var så yr i hatten
Jag tänkte blott på natten på singelsling sing sing
för det gör ingen ting

5 Fordomt jag glömmatt att nyckeln nyckeln taga
bort och endan gomma den för tiden är så kort
Då jag och min helena vi voro blatt alena på singelsling

6 Min bors jag törs ej knapt omnämna här Min hatt
också min klocka ej anekterad är om morgon när jag vaknar
jag min helena saknar på singelsling sing sing för

7 Min korg till torgs jag sedan hastigt bar Att sälja
Äpellsiner som mig så dyra var Ej mer jag
flickor väljer som går omkring och säljer på singels
ling sing sing för det gör ingen ting

1 Den ja den som alltid glad vill vara, den ja den
bör aldrig blifva kär Husbekymer och en barnaskara
det gör lifvet allt för stort besvär

2 Är man ogift man sig fröd fröjd bereder hvarje ledig
stund som mankar qvar Är man gift då får man
andra seder Och all sin friket man da bort mistat
har

3) Är man flicka går man glad i leken Mången
gosse får en vacker blick på dig Blir man fru da
får man hålla streken och sig fara i ett vackert skick

4) Fri och glad som fogelen är och vill jag vara
Ej bindes utaf kärleken Systrar laten den goda sak

lifvas och utropa ett lefve friheten

Grindgossen

1) Som vi veta litet hvar kunde kungen hurtigt strida och han kunde hvart det bar Afven lika hurtigt rida

2) Aldrig sökte han en bro Huru strid än strömmen hvälfde Öfver som han mån i tro så att vattnet skyhögt svälde

3) Aldrig oppnades en grind Huru hog den månde vara Öfver som en virfvelvind såg han med sin fåle fara

4) En gång när han mindre villdt hade ridit öfver grinden fick han se En liten pilt som der stod med tår på kinden.

5) Gossen hvarför gråter du har du någon skada lidet jag får inga pengar nu sen ni öfver grinden ridit

6) Du skall få en fyrk ändå kungen milldt till g[illegible]d. pilten sade och han sökte.

hvar vrå men ej minsta fyrk han hade

7) Om en timme eller två kommer jag på återvägen Då du dubbelt upp skall få sade kungen småt förlägen

8) Så de säga en och hvar hela dagen uta ända Sade pelten och blef qvar till des kungen återvände

9) Nu det var på samma sätt Kungen hade inga pengar Och då efter aftalt pelten lät sig på hästen svingar

10) Sedan reda båda två under samtal fram på vägen Kungen hörde glädt här på mången ganska rolig sägen

11) Får jag endast kungen se vill jag genast på min ära hvarje tyfver efter ge somni lofvat mig för ära

12) Kongen log och rådet gaf bara fröskt omkring dig tillå Alla taga hatten af endast han den låter sitta

13) 142 Pillten minds kungens tal Och som pillten
fram de foro Tills de i en rymlig dal
Mitt bland en trupp devoro

14) Alla lyfte hatten af och de börjar
vördsamt nicka Ingen agde den uppå
hvart än pillten når ville blicka

19) Antligen såg han upp. Och i ögonblicke
han sig svingar, ner från hästen, med
ett hopp, lätt som om han hade vingar

15) Ni är kungen eller jag hördes pillten
muntert säga Det är klart som ljusan
dag Ty vi bada på oss hatten ega

16) Allt så onskar jag till sist att nu
mig till krigsman vill göra Siten är
jag det är vist men kan dock en trum
ma röra

17) Wars sagt blef kungen svar men låt
se du aldrig svicker Mins de orden
alla dar att en skälm är den som svicker

17) Pillten mindes Kungens ord och gick alltid främst i [illegible] striden Blef [illegible] general med namnet Nord Och en äkta boss med tiden

1) Ja yngling ja yngling ja lemnat har mitt land
Nej kunde ej förnöjas i sveas kalla strand jag
ester mot amerika med [illegible] hjerteligt homör på
valnets vida spegel och böljans vida sjo

2 Ja lemnade min fader ja syster också bror Och
många sorgsna stunder för dem nu ine bor De bjuda
mig att stanna qvar och lefva i mitt land Men
tonen jag ej hörde jag tog min resa lång

3) Ditt ende som mig grämde di jag från sveden for
Ditt var en vacker lilja som alltid för mig stod
Den lilljan var en flicka som [illegible] för mig stod
jag dock hålde kär Hon skänkte mig sitt
hjerta och bad mig stanna här

4) Nej aldrig jag kan stanna och lefva uti nöd
O vara sverjes trälare och [illegible] uti nöd slita för
mitt bröd min lycka jag för-söker jag

151 reser bort från dig Om Herren Gud mig
hjelper så går det lyckelig

5/ Min moder hon är döder och lagdar uppå bår jag
var ju endast elfva år da jag från swenska
hemmet går Min föda har jag funnit i skånes södra
kust Der trätton år för swunit med glädje och medlust

6 I år har jag bestråfvat den villda octan han var väl
mycket stråfsam men Gud han halp mig fram
ja tolgan den hon brusar men stjernan [illegible] den står gvar
Ö landet jag fick skada som af oss längtat var

7/ Ja mina swenske vänner som afsked af mig tog
De tänka nog jag ångrar att jag ifrån dem for Men
de må gerna tänka så mycket som de vill. Nu glömma
jag snart sverges och vännerna dertilla

8 Jag finnar mina dagar for swinna som en ström
Men lilla vännen gråter det ser jag i min dröm
Hon längtar af allt hjerta att mig en gång få se
Ö trycka kärlekshanden och bli min käraste

9/ Nej aldrig jag kan ångra [illegible] jag från [illegible]
[illegible] jag [illegible] Jag lemnat har mit
[illegible] land jag säger vän kom öfver här [illegible]

129.

ingen ting Har kan man finna guldet med litet
nog besvär Ovi kan lifvalyckelig om blott du kommer
här
10/ Hon svarar mig de orden jag eldrig kommer der jag bedr
Gud mig hjelper att stråfva här jag är Har du det
landet kärare än fosterlandet är Så kan du gerna
glömma bort den vännen du har kär
11 O dessa ljufva orden du talar med mig nu De falla
mig på hjertat att du skall bli min brud Jo många
hårda tankar för din skull kos mig bo Jo gläder mig
af detta land jag gläder mig af dig
12 Men landet som jag lemnar jag resar nu till dig
Och guld har jag församlat med möda och med strid
Vårt ~~ti~~ bröllopp det skall firas med dans musik
och sång O glädjen är otålig det kan nu skelf förstå
13/ Om någon lustar veta vem visan dicktat har det har en
lifvad ~~gosse~~ yngling på tre och tjugo år han lifvar i
amerika hans rätta namn är mitt Och glad tror jag
hän är båd först och ~~[illegible]~~ sist
Slut eller Tin visan är Min
I skogrika landen vid kätten så klar der suto förtroligt
ett Alskande par tall Der suto förtroligt
2/ O flicka o flicka din blomrika ~~[illegible]~~ skrud, hvad skall
den dagen hete då du skall stå brud trall
3/ O gosse o gosse hvad tänker du på Triar till den flickan
~~[illegible]~~ eldrig kan få trall
4 O flicka O flicka hvad har du i ditt sinn Som
tänkar på den gossen du eldrig kan få trall som
5 Men bortom din slumrande dalen så lång Skall
solen fiorn skrida för oss ånu en gån trall Skall
6 Haf tack min hjertans gosse för dessa ljufva
ord Din licker jag ej funit på hela denna jord
trall

130.

En blick på Prestlisten

1/ I Örkeneds socken der bode en präst För hella forsamlingen var han en päst; Till honom man satte sin lit och sin tro, Till dess man var färdig att fly från bo.

2 I sparbanken samlades penningar Och Prästen betrodes om kassa och skrin; Han lockade alla båd stora och små, Att insätta penga i bänken ochså.

3/ Man trodde att banken var lycklig och rick Snart fanns, att den ene den andre var lik; Ty snart var man färdig ge upp till session, Det fick man för det man till presten satt tro

4 Han var ju en herrde för sjelarne blott, Han skotte ej om hu med kroppen det gått; Men nog kunde han till sin kropp så sig gott bra Så länge han pengar i banken fick ta

5 När fogden fran Ousby till Orkined kom Då började prästen att tänka sig om; Skall banken nu granskas hur "skall det då gå, för mig och min hustru och barnen de små?"

6/ "Jo nu är det bäst att till flykten jag tar, Att ingen må veta varthän jag bortfar." Han packar ihop och begifver sig av, Och det gick så fort som det kunde i trav.

7/ Men redan den blef ju dock icke så lång Snart hoppet fobytes i ledsnad och tvång Ty bort öfver hafvet kring flöd tillegramm Var presten anfins så nog skall han fram"

8 Av Prästen för haradet hemtades han, Som rymling man honom i Danemark fann; han forslades hem och till broby det bar, Och sedan som fånge till staden han far

Den Kara Maria

1/ Ack kära Maria du öppna för mig Och låt mig här ute ej stå
Den rysligt kalla den nordiska vind, Den ryser från topp och till
tå. Hvad skadar det dig, om du öppnar för mig, Snart höra vi
foglarnes gufliga skri: Maria du öppna för mig.

2/ Hvad är det for jemmer och omkeligt lal, Du stå här och bråkar
med mig? Jag beder dig snart från dorr'n att gå, du störer min
nattliga frid, Gå genast derhän du trolöse vän Jag mig har
utkorat en annan till vän: Gå bort men kom aldrig igen!

3/ Är detta min Maria som svarar mig så? Som for mig varit så
kär; Af sorg och bekymmer jag knappast kan gå, jag vet ej ~~med~~
hvad orsaken är, Jag vet intet nu hvarken tid eller stund
Att jag hafver gort dig dett minsta emot Hvarfor är du
blifven så vrei?

4/ Ack kära Maria du mins väl den gång vi satt under linden
så grön? Vi hörde på foglarnes gufliga sång Vi svuro
hvarandra vår ed; Och sedan mot mig så vänlig och mild
Besökte mig alltid med ypparsta flit; Glöm aldrig den
esvurna tid.

5/ Ack kära min gosse flat mig mit skämt; Jag ~~hjertlig~~ derom så
hjertligten ber, Hur kunde du tro, att jag dig har forglömt, För dig
vill jag öppna min dörr; Kom intill min barm, min säng är så
varm; Jag hoppas att mor ej skall väckas af harm, Kom, låt mig
få kysso dig nu!

6/ Min sorg och bekymmer de genast bortfly, Om du alskar mig åter
på nytt. Men kära Maria, gör aldrig så mer, Som du engång har
gort emot mig. Men kärlekens tvån dett lättnar en gång, Men
vagen förkortas bland foglarnes sång, De nattliga foglarnes sång

9 Nu sitter han fängstad inom lås och bom Uti Kristianstad
der fick han sin dom. Wem kunde väl tro att det så
skulle gå För dem som vill kallas Guds ord att förstå? –
10 Nu kan han ha tid att betänka sig der Hur illa han
jort emot meniskor här; Han sårat mång hjertan och
bragt uti tvång nöd, Ja kanske i brist på sitt dagliga bröd
11 Fast nådeansökan till kungen han stätt Aj kunde
upphäfvas den som som var fälld Med alla de pengar
i banken han fått Kan han ej fosona sitt nasliga brott
12 Så blef hans bedrägliga hjerta upptackt Långt innan
hans peningebegär blifvit slägt Från predikestolen
förkunnades att. Han var från sitt prestembete fri
13 O meniskor! sätten till Herren er lit Tron icke på
presten med allvar och flit! ty han är en syndare
han såsom vi, Fast kanske man tror han är
rättsligen fri

De hafva på mitt hjerta lagt en börda
är tung Den bordan får jag bära och dräga
dig Så länge blodet är varm uti mig
Om dagen i mitt arbete Då är du i mit sinn
Om natten när jag sofver då är du i min dröm
Om morgon när jag vacknar hvem saknar jag då
Jag saknar lilla vannen som är långt här ifrån
Nu slutar jag min visa jag ändrar så min sång
Jag beder till den högste att min tid ej må bli
lång Jag onskar att vi traffas må hos Gud i
Himmelen For det du här i verlden har varit
min vän Slut
Uppå en klippa vid insjöns strand Der satt
en flicka en sommar qväll hon hade en krans
af blommor i handen Hon sjöng hon var så
lycklig så sätt
Ohvad det är ljufligt att sig här få speglauti
de klara bolgorna blå O ägde jag skepp så
skulle jag segla Segla så långt som stjernorna nå
Men vore jag lik fisken skulle jag mig svinga
Svinga mig neder i elfvinas sal Och hora de
tusende tonerna klinga Som ström karlen
spelte på elfkungens bal
Så sjunger den lilla då hores fran vägen
De tusende tonornas jublande klang var modig
O flicka var glad uti hågen kom neder och gästa
hos oss en gång

134.

5/ Ack hor du fortjusande flicka Som så ensa
på klippan hon satt, Hon glomde strax
den grönskande strand Hon störtar sig ne
i elfvarnes sal

6/ Gladt ginga små elfvarne henne till motes
Och toga förtroligt den lilla i famn Sen döpte
de henne i vågornas skåte I eopet der fick hon ett
underligt namn

7/ När mogonen randas och solen upprinner,
så börja de all att klaga och gyn hvarenda
daggpet daggperla i bloman man
finer än tarar från elfvarnas
hvissnande hy

Jonsson
Fjelkesal

1887

135.

7 153 Och om jag fange lefva och se dig på bår Din graf 103
Jag skulle sattna med kärlekenstår trall
8 Plantera små blommor allt ofvan der uppe Som skall
till ett minne allt efter dig stå trall

Grändgossen

Var det intet du som slogs med de sju bonderna på nasbyfällt, när
nu ramlade kull om tackalortarna Ja det var jag intet var
det du som gick på nasbyfällt och satte gåslorta i halftrafvar
Ja det var jag också bet jag af det veta på andarna det
skulle jag hafva i daglöre. Var det du som gick på
Nasbyfällt och kärrade palt Nej det var det vist
intet Men jag gick förbi gnidinge halla en gång Var
det du som stod der och nystade kafes. Will du
intet veta lagom hut Så tag Jöns till din kära
hälft Och vet sedan hut din slyna

1/ I skogrika landen vid källan så klar der suto för troligt
ett älskande par

1/ Jag gick mig ut en afton att spasera Allt uppå den
gronaste vall:: Till mig en flicka mände komma
allt uti den sälsamma stund::

2 Wi räkte varandra handen för att knyta kärlekslband::
Till oss en lyktnant mände komma allt uti den
sälsamma stund::

3/ Hvarför går du här och lurar omkring staden du ämnar
vist att tända eld på den:: Ny jag beder kära lyktnant
var tålig jag spatserar med min lilla vän så huld::

4/ Sedan tog han mig och kastade mig i vackten der patruller

Skulle efter mig gå:: Sedan satte jag mig neder för att skrifva ett bref till min fader så hulde:: 5 Min fader han skref genast tillbaka till öfverste befallhafvaren::

5 Min fader han läste detta bref min modor hon dånade till:: Min fader hann skref genast till baka till öfverste befallhafvaren::

6) Sexhundra vill jag för min son betala blott om han kunde nådena få:: Men det var väl ingen nåde att få vinna ty dommen den var allaredan fäld::

7 Tjugofem gåtlop det måste jag löpa fast jag dertill oskyldig var:: Sedan satte de mig uppå skansen tolf män skulle skjuta på mig:: 8 När de elfva skotten voro gångna så att armar och ben de voro af:: Vid det tolfte jag visserligen dånar och jag faller till jordene ner::

9 Och en planbok der fattar ur min ficka sexhundra riksdaler var i den:: Vår som i nu bären mig till grafven så dricken den oskyldiges skål::

10 På grafven der växste upp två liljor den ena var vit som en svan:: Den andra var röder som en rosa den betyder den oskyldiges skål::

En mycket vacker kärleksvisa

Der bode en jungfru långt upp i land:: Till henne der fria så mången Herreman, O ja så mången herreman

9) Till henne der fåar båd klockare och prest Sen kom der en tiggegubbe dernäst O ja en tiggegubbe dernäst.

3 När han hade suttit en liten stund, Bjynar han att tala om så stor rikedom O ja så stor rikedom

137.

4 Si uppå landet der hafver jag ett slott utaf bly
Behagar det icke jungfrun att få spasera deruti
O ja spasera deruti

5 Si uppå landet der hafver jag Elfva par hästar
Behagar det icke jungfrun att få rida på den bästa
O ja att få rida på den bästa

6 Si uppå landet der hafver jo hundrade kor hundrade
svin femhundra får, O ja o femhundrade får

7 Uppå landet der hafver jag åker och äng der der elfva
tolf pior bädda min säng O ja bädda min säng

8 Den jungfrun hon plockar sina stumpar i hop för att
spasera med gubben sinkos O ja med gubben sinkos

9 När de hade gåt ett stycke utåt lond behagade jung-
frun att vila en stund O ja att vila en stund

10 Si var hafver du nu dit slott utaf bly der du lofte jag
skulle få spasera uti O ja få spasera uti

10 Si hvar hafver du nu de elfva par hästar der du lofte jag
skulle få rida på den bästa O ja få rida på den bästa

11 Si hvar hafver du nu dina hundrade kor hundrade
svin femhundrade får O ja femhundra får

12 Si hvar hafver du nu din åker och äng der elfva tolf
pior bädda din säng O ja bädda din säng

13 Nej aldrig har jag haft något slott utaf bly
Och aldrig har jag slittet någon skjorta som vat
ny O ja någon skjorta som vat ny

14 Och aldrig har jag haft några elfva par hästar kappar
kappar och kryckor det har varit mit bästa O ja det har

15 Si hvar hafver du nu de hundrade kor o hundrade
svin

O fem hundra får loppor och lös det har varit
mina får O ja det har varit mina får
16) O aldrig har jag haft någon åker och äng och
aldrig har jag ligit i någon fjerbäddad säng O ja
1 någon fjerbädad säng
17 Den gubben han lyfte på peruken sin Behagar
det i icke jungfrun att kyssa skorfnaken
min O ja skorfnaken min
18 Nej fy vare de din skorfvede hunnför alla de
jångar jag kyfst på din mun O ja kyst
på din mann

19

Måndagen är en suppedag Tisdagen lika så
Onsdagen är en arbetsdag Torsdagen lika så
Fredagen är en fräare dag Lördagen lika så
Söndagen är en sabats dag då skall man till
Kyrkan gå N N T T F 20:3,1788

Upå ett berg der växste ett träd ett fastigt
träd ett vackert träd det vackraste träd jag
nånsin såg i all den stund jag lefde
O trädet på berget o berget var långt uppå
Norden O på det trädet der växste en
gren en vacker gren den va fastig gren
en vacker gren den vackraste gren jag
nånsin såg i all den stund jag lefde
O grenen på trädet och trädet på berget
O berget var lång uppå Norden

Och på den grenen der vaxte en qvist en fadlig qvist en vacker qvist den vackraste qvist jag nånsin såg i all den stund jag lefde o qvisten på grenen o grenen på tråden o tråden på berget och berget var långt uppi norden Och på den qvisten der växte en ree en fadlig ree en vacker ree den vackraste ree jag nånsin såg i all den stund jag lefde o reen på qvisten o qvisten på grenen o grenen på tråden tråden på berget o berget var långt uppi norden Och i den reen der vaxte ett ägg ett fadligt ägg ett vackert ägg det vackraste ägg jag nånsin såg i all den stund jag lefde o ägget i reen o reen på qvisten o qvisten på grenen o grenen på tråden o tråden på berget o berget var långt uppi Norden Och i det ägget der växte en fogel en fadlig fogel en vacker fogel den vackraste fogel jag nånsin såg i all den stund jag lefde fogeln i ägget o ägget i reen o reen på qvisten o qvisten på grenen o grenen på tråden o tråden på berget o berget var långt uppi Norden Och på det ägget der växte en fjer en fadlig fjer en vacker fjer den vackraste fjer jag nånsin såg i all den stund jag lefde Och fjern på fogeln o fogeln i ägget o ägget i reen o reen på qvisten o qvisten på grenen o grenen på tråden o tråden på berget o berget var långt uppi Norden Och på den fogeln der vaxte en fjer en fadlig fjer en vacker fjer den vackraste fjer jag nånsin såg i all den stund jag lefde Och fjern på fogeln o fogeln o ägget o ägget i reen o reen på qvisten o qvisten på grenen o grenen på tråden o tråden på berget o berget var långt uppi Norden Och på den fjern der växte en Dyna en fadlig dyna en vackra dyna den vackraste dyna jag nånsin såg

i all den stund jag lefde O dynan på fjärn
O fjärn på fogeln o fogeln i ägget O ägget i reen o
reen på gresten o gresten på grenen o grenen på
tradet = O tradet var langt uppi Norden = på berget
Och på den Dynan der vaxte en Kärring en fadlig Kärring
en vacker Kärring den vackraste Kärring jag nånsin
så i all den stund jag lefde O Kärringen på dynan
O Dynan på Fjärn o fjär på fogeln o fogeln O ägget
O ägget i reen o reen på gresten o gresten på grenen
o grenen på tradet o tradet på berget o berget var
langt uppi Norden Och på den Kärringen der vaxte
en gubbe en fadlig Gubbe en fadlig gubbe en vacker
Gubbe den vackraste gubbe jag nånsin såg i all
den stund jag lefde O Gubben på Kärringen o
Kärringen på Dynan o dynan på fjärn o Fjärn på
fogeln o fogeln O ägget o ägget O reen o reen på gresten
o gresten på grenen o grenen på tradet o tradet
på berget o berget var langt uppi Norden Och
på den Gubben der vaxte en Pelts en fadlig pelts
en vacker pelts den vackraste pelts jag nånsin såg
i all den stund jag lefde Och Pelsen på Gubben
O Gubben på Kärringen o Kärringen på Dynan
o dynan på Fjärn o Fjärn på fogeln o fogeln O
ägget o ägget O reen o reen på gresten o gresten
på grenen o grenen på tradet o tradet på berget
o Berget låg langt uppi Norden O Den pelsen
der vaxte en lus en fadlig lus en vacker lus en vackraste
lus jag nånsin såg i all den stund jag lefde
o lusen pelsen o pelsen på Gubben o gubben på
Kärringen o Kärringen på Dynan o Dynan på Fjärn
o Fjärn på fogeln o fogeln O ägget o ägget o reen

o rem på qvisten o qvisten på grenen o grenen på trädet
o trädet på berget o berget låg längt uppå Norden
Och på den lusen der växste en rompa en foslig rompa
en vacker rompa den vackraste rompa jag någonsin såg
all den stund jag lefde Och rompan på lusen o
lusen på pellsen o pelsen på gubben o gubben på
Kärrengen o Karengen på Dynan o dynan på Fjern
o fjern på fogeln o fogeln i ägget o ägget i ren o
ren på qvisten o qvisten på trädet o trädet på berget
o berget låg längt uppå Norden J T F

Här är den sköna blomman som vännen
din gaf dig Här är den svarta mulen som den
sköna blomman växste på som vännen din
gaf dig Här är den flitige Trädgårdsmästaren som
arbetade på den svarta mulen som den sköna bloman
växste på som vänen din gaf dig Här är den klarrin-
nande vattu källan som svallkade den flitige Trädgårds-
mästaren som arbetade på den svarta mulan som den
sköna blomman växste på som vännen din gaf dig
Här är det löfrika trädet som skuggadde öfver den
klarrinande vattu kallan som svallkade den
flitige trädgårdsmästaren som arbetade på den svarta
mulan som den skona blomman växste på som
vännen din gaf dig Här är den lofsjungande fogeln som
satt i det löfrika trädet som skuggade den klarrinande
vattu källan som svallkade den flitige trädgårdsmästaren
som arbetade på den svarta mulan som den sköna blom-
man växste på som vännen din gaf dig J T F

Qvitt och betaldt. En repslagare som i sin bostad var mycket plågad af råttor, skickade till en apotekare och lät bedja om ett rätt starkt gift för dem. Apotekaren skickade budet till baka med det svar, att han vore mycket ledsen öfver att nödgads neka, men att han ej vågade sälja något gift, emedan herrn kunde förgifta sig.

Någon tid derefter lät apotekaren reparera ofvra våningen i sitt hus. Till upfodrandet af bjelkar behöfde han ett starkt rep och skickade att köpa ett sådant hos repslagaren. Denne svarade med budet, att det gorde honom ondt men något dyligt vågade han ej skicka, emedan han fruktade att apotekaren kunde hänga sig.

Tysk anekdot. Kejsar Wilhelm drömde en gång att han varit död och kom till himmelrikets port och klappade på. Sankte Per förklarade emeler tid att hans kejsarliga majestät ej kunde slipa in och höll fast vid sitt påstående brots kejsarens böner. I sin nöd sände han då bud på Bismarck som genast inställde sig och naturligtvis uttryckte sin djupa förvåning öfver att Tysklands Kejsare

ej blef nekad tillträde till de himmelska boningar. Alltsedan judeförfoljelserna är här så upptaget att det ej mer fins negon platt invände sankte per, med ett belåtet leende, då han såg den gode Bismarks min härvid. Men man kan väl åtmänstone få titta in menade Bismark helt oskylig efter en stunds funderande ja det går för sig med gaf portvakten Och så stack rikskansleren in huvudet och ropade ~~in~~ å det samma med stentorsstämma: Dett är stor konkursaktion å helvetet O alla judar rusa på dören och Tysklands kejsare fick sålunda plats derinne.

Olika orsakar, Två soldater bevuakerade å granskapet af Alexandria. Ligande bredvid sina tält skådade upp mot stjernorna: Hvarför gaf du dig till in vid armen, Tom? frågade Jack. Ah svarade tom jag hade ingen hustru, och jag tyckte om krig. Man hvarför blef du soldat Jack? Jo svarade Jack jag hade en hustru och jag tyckte om fred.

Mällblom

1) När mällblom uti krig skulle draga trall
När Mällblom uti krig skulle draga med fyrahundra män, War det fyrahundrade jaha det var fyrahundrade män

2 Kommer Mällblom hem till Påska trall
Kommer Mällblom hem till Påska eller till på trefalldighets dag Kommer han på trefaldighets jaha han kommer på trefaldighets dag

3) Men Mällblom kom icke hem trall. Men Mällblom kom icke hem på trefaldighets dag Kom han ej på trefalldighets dag Nähä han kom icke på trefaldighets dag

4) Ett bud kan jag nu bära trall Ett bud kan jag nu bära att nu är Mällblom död Är Mällblom riktigt död jaha Jo nu är Mällblom död

5) Hans bår är redan buren trall Hans bår är redan buren med fyra pascherara för, War det fyra pascherara för jaha Det var fyra pascherara för

6) Den första var Mällbloms klinga trall Den första var Mällbloms klinga den andra var Mällbloms sköldt, War den andra Mällbloms sköldt jaha den andra var Mällbloms sköldt.

7/ Den tredje den var stofven trall Den tredje den var stofven den fjerde var alls ingen ting Var den fjerde alls ingen Nehä Den fjerde var alls ingen ting

8/ Ja Nu är visan ändad trall ja nu är visan ändad ty nu är visan slut är visan riktigt slut jaha ja nu är visan slut

Ingrid

Ingrid

Skömansvisa

Det kom en sköman fran fjeran land kom kom:: Hans klader voro våta o remnade tu Och jungfrun han fragade hvarifran kommer du kom kom::

2) Sengangar han sig på vershuset in kom kom:: Han begärar på öl och förtäring dertill och jungfrun han gangar sig på golfvet omkring kom kom

3) Min lilla krogerska hvarför gråtar du kom kom:: Gråtar du för olet som på bordet står tror du att jag alls inga peningar har kom kom::

4) Jag gratar ej för ölet som på bordet står kom:: Jag hade en man för 15 år jag tror att det är den som för mig står kom kom::

5/ Hade du en man for 15 år kom:: så tror jag det ar den som fram far dig står

146.

Sjung hopp efadilala la lalila Kom Kom ::

6) Hur star det till med barnen de små Kom ::
Nar jag fran dig reste då hade du två men nu
ser jag 4 på golfvet som sta Kom Kom ::

7) De falske brefven de mig bedrog Kom Kom ::
De så du var döder och lagdar i sand och derför tag
jag mej en annan till mans Kom Kom ::

8) Kom låt oss dela barnen de små Kom Kom ::
Den aldsta den tar jag till mej de andra barnen
de lemnar jag dej Kom Kom

9) Sen resar jag bort till det pursiska land
Kom Kom ::: med min son ::: Der moter meg
pior o damar så mång de prejaro frejar om vår
resa var lång adjo ::

En ny och nöjsam Bevärings visa för år 1882

1) Godmorgon raska gossar, och glada på en gång
Som glad till heden ginga med hurarop och sång
Ni ställdes upp i leder och marschen skall gå bra
Hvarenda gosse sjunger så gladeligt hurra hurra
Hurra hurra för vårt befäl och bevärings gossarna

2) Och nar vi kom till heden en vacker sommardag
Vi ställdes upp i leder, liksom vi sätt parad
Sen fick vi kronans kläder som vi skall hafva på,

Sen blef vi kommen derade att tältena uppstå
Hurra hurra för vårt befäl och beväringsgossarna
3 Och sedan nar vi komma på heden längre fram
Så finga vi se ~~gr~~ krögaren en ganska hartig man
Vi vara der välkomna, det kunde vi förstå
Da helsade oss så ~~vänl~~ vänligt, de vackra flickor små etc
4 Walkomna raska gossar gå till oss har igen
Om nu vill vara muntra, så skall nu få en vän
Ty nöjen fins här många som oss upplifva må
Och raska ä' ju gossarne som syns på heden gå etc.
5) ~~Da~~ Mång tack i sköna ~~gossar~~ flickor som oss bemöt
så väl Wi ska nog igen komma, men vi gå till vårt befäl.
Wi få ej vara länge ~~ty tiden~~ är för tiden den är kort
Wi skall nu i exersisen, och det skall vara fort etc
6) Och nar vi lärt maschera och takten halla rätt
Så fick vi forst geväret och det var ganska lätt
Vi lärde da att skyldra, samt vila gevär,
Från vill och till fot äfven ock så ~~[illegible]~~ annat mer etc.
7) Om morgon klocken ~~[illegible]~~ 5 revälgen börjar gå
Och korpor raten borjar ropa: uppgossar raska på
Ligg intet här och dra en, nu här musiken gå
Låt se nu ära färdiga tillbreds då trummen slår
8) Sen blefvo vi indelade vi skulle gå på vackt
Wi glomma aldrig ledet ordets klang "gif akt"
Vi lärde då att roppe "i gevär" och "korpor hal ut"
Låt se nu ä' soldater, se ej så mulna ut. etc.
9) Och snart vi exerserat i fyra timmars tid,
Det lystade oss gossar att i matskrinet se
Vår frukost den var liten, den ej långt sträcker sig
Men ~~[illegible]~~ strax derefter trumman ljöd, och vi
~~[illegible]~~ maschera hem. etc.

148.

10) Den midag som vi finga den var ju ganska gad
Af ärter fläsk och ankerstock, som kronan oss bestod
Men matsupen den var borta den fick vi sjelf bestå
Och derför ner till krogen att snappsarne der få ete.
11) Och nöjen fins har många jo utef lusen slag
Så att man här kan välja allt efter sitt behag,
En del de älska flickor in del de älska vin
Och några ibland gossarne i stora fyllesvin. etc.
12) Mång tack i väner alla, som med oss varit ha
Nu lider det på liden vi afskid af er ta
Mång tack för glada stunder och nöjen som vi haft
Wi taga nu mot hemmet med stor glädje och med fart
13) En skål vi vilja dricka och hurra för vårt befäl
Som ädla goda vänner de oss bemot så väl
Hurra för Sverges konung hurra för Sverges land
Må sällhet frihet råda inom vårt fosterland
Hurra hurra för vårt befäl och beväringsgossarne

En ny Amerika visa

1) Jag så väl som andra på hafvet seglat har
Långt bort efren min hemort på oceanen klar
Bland främmande personer jag saka får mitt bröd
För här fins ingen flicka som vill tröste i min nöd
2) Då jag från hemmet reste en vän jag hade då
Den var i mina tankar för hvarje dag som går
Men flickors kärlek varar ju knappt en månadt tid
För är man längre borta så ha de ändrat sig
En resa omkring landet till jemtland det gick

167 Ett bref ifrån min broder så sorgeligt jag fick
Han skrifver bästa broder hvad jag berätta kan
Att nu då har din flicka fått en annan fäste man (i sin famn)
4 Jag kunde ej beskrifva då ledsen som jag blef
när som jag läste brefvet som jag från brodern fick
Jag läste alla brefven som jag från vannen fått
Och tydligt stod de orden mitt hjerta har du fått
5/ Den reste jag mot hemmet i denna vinter tid
ifall der någon flicka vill mer behaga mig
ty annors tar jag flykten och till amerika far
helsa de hemmet till min gamla mor och far
6/ En främling vill jag vara bland engelsmanar här
bland Afrikas negrar som i mitt sällskap är
bland alla slags spanjorar och normän likaså
och alla slags nationer under himlen den blå
7/ Nu har jag sjunget visan fran början och till slut
och gräset börjar grönskas och jag skall låta ut
på stora oceanen och nu ens stora fält
ty gud han har så sjekat och han har allt så beställt.

Sjömannens Återkomst

1/ En stjerneklar afton i rosende lund, spatserade jag
i det gröna der sott jag så stilla förundrad en
stund, och hörde på näktergalens stämma
2/ En jungfru der satt i den rosende lund hon satt
bland de träden så gröna hon satt der hon såg så
förunderligt bland blomstren som vara ~~skott~~ (så sköna)
3/ Trifmodigt jag gick till den jungfrun fram
och sade godafton min flicka, tillåter du mig
att få blifva din vän, ty jag synes vara din like
4 Med tåra på kinden hon svarade nej det kan jag slett
intet min herre, men vill ni mig lyda och gå

(5) Ach hor du förtjusande [illegible]

eder väg att jag må förblifva allena

5/ Har du någon fader eller moder på strand eller
har du ~~[illegible]~~ syskon på land, några syskon i
lifvet eller har du någon älskare på denna strand
det må du för mig nu beskrifva

6/ En broder jag hade som bort från mig for han
seglar på boljan den blå, tre år är det sedan han bort
från mig for och aldrig ett bref har ankommit

7/ En fästman jag hade som också försvan hans fader
mig ej kunde tåla så förde de honom i främman
de land att vi från hvarandra skulle blifva

8/ Min fader han drunkna på detta haf min moder
hon sörjde så svåra och derför då får jag så ensam
gå och fälla så mång mången tårar

9/ Ja kan du mig säga din älskades namn eller
kan du mig säga hans tike eller kan du mig säga
af hvad stånd han var det må du för mig nu beskrifva

10/ Hans fader var tysk och konstapel på strand han son
hette Ludvig med mera sju år är det sedan jag hört
ifrån han. Gud vet om jag ser honom mera

11/ Då stod jag så stille förundrad en stund tills blodet
i mig mände svara och vänlig Elin ja det är ju
jag kom uti din ludvigs armar

12 Och jungfrun hon sjönk till den älskades bröst
alla sorger för henne va glömda da ty Ludvig var
kommen i den lugna hamn och de skinaste
bägare var tömda Tjeraboda
Ingrid Truls Tjeraboda

Fabriksflickan

Dett var en tid jag var, fast det är nu längesen
Så kär uti en tös ja det var min hjertevän
Min kärlek var ej lång ty så hastigt teden flyr
Då min är kär. Men ack! Jag nu all kärlek skyr
2) Wi älskade varandra och vore ett vi två
Och i det grona jemtom ~~syntes gå~~ tillsammans
syntes gå Till tack hon sände mig förtjusande en blick
Då bakelse och portar utaf mig hon fick
3) Hon var så blygsam emot mej och svarade ack nej
För hvarje gång jag råka henne om en kyssatt be
Omsider dock jag henne kyssa fick; – till slut
Hon var ej nöjd med kyssar uti hvar minut
4 Wid fabriken ~~jag~~ väntade jag henne hvarje qväll
Till porten följde jag sen min vackre symamsäll
Med mången krok Gudnås, på vagen ginga vi
Att uti ensamheten en stund ostörda bli
5 Men sommarn gick sen vintern kom med snö och kallt
Dett blef men flicken var ännu mitt allt i allt
Wi till varandra skref, Jag väntade på svar
Det kom och deri stod, Du skall snart bli barnafar
6) Ett sådant bref jag aldrig förr har tagit mot
Jag blef båd glad och ledsen men hvad hjelper kot
Nu trade jag vist att flicken ensam få
Men annorlunda här i verlden kan det minsan gå
7) Nu mera sällan bref ifrån min flicka kom
När kristnings dagen kom jag icke visti om
Jag lugnade dock mig min tanke ~~[illegible]~~ alltid var

Hos hon du för tjuvande flicka Anna i

Nog hon skall jag bli bjuden som är barnets fader
3/ När den omtalte dagen kom då fick jag bref
Jag läste det men tänkte då bestört jag blef
Ty fadon jag var far jag fick en nyelig slätt
Jag blef af henne bjuden dit dom fadder blott
2/ Min flicka och mitt barn jag mer gå sörjer för
Ty bade två har kommet hos en glad gravör
Ej morgen fått dom jag. en karg på sådant sätt
rätt och slätt
att bli från barn och maka fri helt
10 Min öfvertyga jag har nu till ett jubelton
Der sitter han annu och allt dom jag tror
Från krog till krog jag gick och glömde snart
min vän
Men fick in fylla dom jag tror vist ett den
vän
Ingrid Persdotter Gyrabacka 1752
(En gammal bustrus aktagifvare)
P. Pettersson, min Man
1/ P. Pettersson, min man Per dyrkar
Bachus med all flit, Men blef gatmalen, äfven
han, Och fick da strax ett annat nit Sitt
gamla beränsvin slog han ut Med krogbesöken
blef det slut Ja hans har blifvit helt
en annan P. Pettersson min man
2/ P. Pettersson, min man min Per Sör
två år sedan Jemt och nätt Hvad dag han
var hvad ne han är jag skall gifva namne

171 Justi
Och
3/ 2.
bes
Och
pro
han
4 o
He
her
Tan
ne
bo
5
ka
ha
ak
en
6
ka
ha
ka
ha
ka
ha

171 Just så lätt I dimman sags han då jemt gå Och
stundom ofven pannan stå Mot träd och hus som kom
för när P. Pettersson min Per
3) P. Pettersson min Per min man Han rumlade
beständigt om Tills näsan blef båd röd och grann
Och portomonaen var så tom Nu besk och gok han
poker ger Och nosan blommar icke mer En hörs så tjock
han visa kan P. Pettersson min Per
4 P. Pettersson min Per min man min Per
Han hostade beständigt när han drack Och
hade gickt var sur och tvär Men goodtemlars vare
tack Han är så vändig god och kär rar Och hosten
nästan upphört har Och gikten jor ej stort
besvär P. Pettersson min Per
5 P. Pettersson min Per min man Var just ej
känd för propert sätt Han glömde kam och borste
han Och vatten tvål och toalett Med flottig rock
och hatt med klock så skef Han gick men sen
en herre blef Så stelig, nar goodtemlars vann
P. Pettersson min man
6 P. Pettersson, min man, min Per Är nu
kaplan i "nykterhet" Regalien riktigt honom
klär Och sitt värde skatta vet Men ofven jag
har plikter fått Som jag ej glömma vill så
brått Nej dubbell karlek nu jag svär
P. Pettersson min man Per. Slut eller fin

De voro kästhandlare och reste tillsammans Den ene
af dem slöjste tömmarne och sade Ni skulle ha
sit min kajsa. Hon var nogon ting att vara stolt
ofver. Hon tog sig ut i ett spann skall jag säga
Gick bra i selen? frågade hans vän. Jo det kan
nu slå er i backen på fast nog bet hon i betslet
och gick för sig sjelf ibland; men rapp det var hon
jag sorjer henne ännu Mycket vänd frågade den
andre

Bakert sen vikt i guld. Jag har aldrig varit så när att grata som jag var då jag förlorade henne Och hvad hon kunde huga i sen God karakter, kan jag tro sade den andre, Åh ! emellanat hopade hon öfver skaklarne Det gora de ~~[illegible]~~ bästa af dem eblande Klädde henne ordentligt då förmodar jag. Klädde henne! hvad tänker nu på, Förstår nu intet att jag talar om min hustru. Trodde nu att jag menade en häst frågade enklingen högeligen förtörnad

Förekommande

Nådig frun Hur ofta skall jag behofva saga dig lisette att du intet får vara ute längre om qvällarne än till klockan nio. Så ofta nådig fru behagar

Tur för dem

En småländ ing blef anfallen af tjufvar och stred länge och hjellemodigt för att försvara det enda mynt han ägde, en femtiöring. Hade han haft en krona på sig skulle han slagit ~~[illegible]~~ ihjel ofs alli hopa, sade en af tjufvarne, då de vände ut och in på fickorna på honom

En smula historia

Vid en ofentlig exsamen i Frankrike Läraren Elev Falempin, hvilken konung har gort Frankrike största skadan? Ludvig XIV. Hvarför Emedan han regerat länget. Och hvilken var den nyttigaste för landet Falempin lifligt: Ludvig XVII, emedan han alls icke regerade

Per Jöns son Danmark

155

v1) på sjöstranden der sprides uppen lillja Det var
endast en ungar sjöman som med strålande ögon
på böljorna ser Och hans hjerta utaf kärlek det
v2) Den sjömannen han har vist ingen glädje som
skall ut på det stormande hof Men på dacket
~~[illegible]~~ der gångar han sig af och an och i
~~[illegible]~~ fjerran sjöstrand går han fram
v3) Lilla vannen dock icke så länge, får jag dröja och
vara hos dig Ty jag minar mig snart ifrån dig
resa bort men jag kommer väl igen innan kort
4) Men det dröjde väl icke så länge foran flickan
hon glomde sin vän Och utvalde en annan till sin
käraste vän Som i ungdomen så lätt kunde ske
5) När sju åren de vors forgångna Kom sjömanen till
baka igen Och han ville så gerna uppsöka sin
vän Den han hjerteligen älskade väl än
6) Den sjömannen han gångar sig till stranden
Der fick han då skada sin vän, Som med sällskap
spatserade af och an Och med en annan det hör jag
vara sant
7) Mins du uppå den ~~[illegible]~~ blommiga strand der
vi knöto vårt kärleks~~[illegible]~~ förbund Samt en
afskeds kyss från din rossen röda mun Den
bär vitne ~~[illegible]~~ ända intill denna stund
8) Sedan stick han svärdet uti bröstet! Ett svärd
utaf rödaste guld Det är endast för dig min
~~[illegible]~~ vän otrognaste vän jag ungdommen
förspiller all min tid

9/ Och drager hon svärdet utaf bröstet Och hon ~~[illegible]~~ lade det vid sidan så tungt si nu kan jag väl aldrig ej mer lefva här Ty min karaste simmar utt blod ~~

10/ Sedan tager hon afsked af sin fader ty hon ämnar ej att komma mer igen Och hon gångar sig när till det stormande haf Der hon ämnade att öppna sin graf

11/ Du högaste himmel o du fallande jord hvad kostar för en yngling att lefva här på ~~[illegible]~~ jord Att lefva här på jorden ej trefligt vara må Att älska den flicken man aldrig kan få ~~

2/ Att sätta tro till flickor det lönar icke sig De älska gossar alla det tror jag visserlig De lefva och de säga de upprektiga är Men stackars den gosse som kärlek till dem bär ~~

3/ Ett sådant falskt hjerta kan aldrig ta sig ut Det hafver jag läst ~~[illegible]~~ i mitt åttonde bud ja sina öron måste höra dina ögon måste se att aldrig mitt hjerta burit falskhet emot dig

4/ Hvi soker du efter penningar ja rikedom och guld Du får slatt intet annat än tränne mullskolor Du få väl intet annat än blot en svetta duk Och fyra lunna brädor att vila i till slut ~~

5/ Ja dina Gusblå ögon din sockersota